

YENİ
EVADE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

Sistem Kilitlendi **DEVİRİMCİ DURUM OLGUNLAŞIYOR**



•Devrimci
Kitlelerin
Artan Önemi

•Kitle
İmha
İhalesi

•Gerçekten
Tehlikenin
Farkındalar mı?

•Avrupa'da
Sınıf Savaşının
Genel Çizgileri

• Reformizm
Bir Kez Daha
Çıvıladı

Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde Denizleri Andık



AYIŞIĞI'NDA



AZINLIK ŞİİRLERİ



DEVİRİMCİ KİTLELERİN ARTAN ÖNEMİ

Nicelik olarak, yani ister büyük olsun, ister küçük olsun, olaylardan söz edildiğinde, olaylar sanki insanlardan ayrı birşeymiş gibi ele alınıyor. Olaylar insanlardan bağımsız geliyormuş gibi gösterildiğinde, olayların kendisi açıklanamaz. Kitlelerin dışında toplumsal olaylar nasıl oluşabilir ki? İster kendinden olsun, ister bilinçli, planlı olsun, olaylar yığınlardan ayrı olarak ortaya çıkmaz. Tarihin akışı, insanların -soyut olarak insan değil, her dönemin bireylerinin, sınıflarının- ekonomik, toplumsal ilişkilerinin, kültür durumunun dönüşümünden başka bir şey değildir. Her dönemde, insanlardan ayrı bir şey olmayan tarihi, günlük sayısız eylem meydana gelir. Tüm bu akış, bu olaylar, sonal olarak belirleyici olan belli bir ekonomik temel üzerinde hareket eder. Belirli tarihsel koşullanmışlık altında, kitleler kendi tarihlerini kendileri yaparlar. Tarihi eylemlerin daha derine gitmesine bağlı olarak, bu eylemlerden ayrı olmayan kitlelerin önemi de artar.

Her egemen sınıf, egemenliğini, kendisinden önceki egemen sınıflardan daha geniş bir temele dayandırır. Bu yüzden kendisine karşı olan sınıfla arasındaki mücadeleyi daha şiddetli, keskin ve köklü hale getirir. Kapitalist sınıfın durumunda görüldüğü gibi, kapitalist egemenliğini, feodalizmin egemen sınıflarına göre çok daha geniş bir temele oturtmuştur. Tarihsel akış içinde her egemen sınıf bunu yapar. Böylece, egemenlik altında olan her sınıf, egemenliği ele geçirmek için, daha önceki muhalif sınıflara göre daha köklü bir devrime başvurmak, daha derine gitmek zorundadır. Kapitalist egemenlik, soyluların egemenliğine göre daha derin bir toplumsal temele dayandığından, bu egemenliği yıkacak sınıf olan proletarya, önceki devrimci sınıflara göre daha ileri gitmek, çok daha köklü bir toplumsal devrimi gerçekleştirmek, bir dizi toplumsal dönüşümü yapmak zorundadır. Bu yüzden proletaryanın toplumsal devrimi, iktidarı ele geçirmesiyle başlar, bir dizi köklü dönüşümler gerçekleştirerek komünizmin zaferine kadar sürer. Bu devrim, derine giden bir devrimdir. Kapitalizmden komünizme geçiş, devrimci dönüşüm çağının tümünü kapsar.

Gerçekleştirmek durumunda olduğu tarihi olayların derinliği, devrimci bir sınıf olarak proletaryanın önemini artırır. Bu olayların önemi nereden geliyor? Proletaryadan önce iktidara gelen her sınıf -en son olarak burjuvazi- bir sömürücü toplumsal düzeni yıkp, yerine başka bir sömürücü toplumsal düzen kurmaktan başka bir şey yapmamıştır. Egemen olan her sınıf, önceki sınıfın egemenliğini yıkarken, kendi egemenliğini, bir sınıf egemenliği olarak yerleştirmekten öteye gidememiştir. Tarihte ilk kez ve yalnızca proletarya sömürücü bir düzen yerine başka bir sömürü düzeni değil, eski düzenin yerine sınıfların ve sömürünün olmadığı, insanın insan üzerindeki her türlü baskısının sona erdiği toplumsal bir düzeni hedefler. Yine ilk defa proletarya, kendi sınıf egemenliğini yerleştirici, kalıcı duruma getirmez; sınıf egemenliğinin ortadan kaldırılmasını hedefler. İşte proletaryanın giriştiği tarihi olaylar böylesine köklü ve böylesine önemlidir. Girişilen tarihi olayların bu derinliği ve önemi arttığı için, bu olaylardan ayrı olmayan proletaryanın önemi de artmıştır.

Proletarya egemen sınıf durumuna geldikten sonra, bu egemenliğine dayanarak sınıflar ortadan kaldırır. Ama sınıflar, sınıfların egemen koşulları ortadan kalkmadıkça varlığını sürdürür. Proletarya, sınıfsız toplum hedefine varmak ve sınıf egemenliğinin koşullarını kaldırmak için ekonomiyi, emeği yeniden örgütler. Toplumsal dönüşüm, kültür devrimi, bir bütün olarak zihniyet devrimi birçağ

boyunca devam eder. Tüm bu dönüşüm, geçiş döneminin politik biçimi olan proletarya diktatörlüğüne dayanarak gerçekleştirilir. Proletarya diktatörlüğü, eski sömürücü sınıf üstünde şiddet uygulamakla birlikte, proletarya diktatörlüğünün esası şiddet değildir. Proletarya diktatörlüğünün esası sosyalist kuruculuktur. Sosyalist kuruculuk görevleri yerine getirilmeden, sınıfların kaldırılması gerçekleştirilemeyeceği gibi, sınıf egemenliğinin gereksiz hale geleceği ileri hedeflere de varılamaz. Üretim araçlarının özel mülkiyetini, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine dönüştürmek, tarihin en köklü ve en önemli eylemidir. Bu tarihi eylemi gerçekleştiren proletaryanın devrimci bir sınıf olarak önemi ortadadır.

Proletarya, sınıflar ortadan kaldırmayı devrimci bir görev olarak kendine amaç edinmiştir. Bu görev, ancak tarihsel olarak gelişmiş maddi koşullar altında gerçekleşebilir; yine de, bu ereğe ulaşmak için proletaryanın çetin bir mücadelesi gerekir. Proletaryanın devrimci eylemi olmadan, bir dizi tarihi olay olmadan kapitalizm yıkılıp, yerine sınıfsız, sömürsüz komünist toplum kurulamaz. Kapitalizmden komünizme geçiş, bugüne dek pratik biçimler (kapitalist üst yapı) yeni topluma geçişin önünde bir engel olarak kalacak ve direnecektir. Devrimci sınıf bu eski politik biçimlerden ancak devrimci bir eylemle, devrimci zorla kurtulacaktır. Yeni üretim ve bölüşüm biçimi, ona karşı uzun süre direnen eski politik biçimden ve eski bölüşüm biçiminin getirdiği engellerden kurtulmadan yerleşemez. Dünyayı kurtarma işinin üstesinden gelecek olan proletarya devrimi, tarihin içinden doğmuştur; insanlığın elde ettiği modern gelişme düzeyinin yitip gitmemesi için proletaryanın toplumsal devrimi bir zorunluluktur.

Proletaryanın, gelecek toplumu, insanın insanı ezmediği ve sömürmediği, insanların birbirleriyle ve doğayla uyumlu olduğu bu toplumu, kafasında tasarlamasına gerek yoktur; proletarya sınıfsal konumu nedeniyle bu görevi yerine getirmekle yükümlü kılınmıştır. Proletarya, kapitalizmin insani olmayan koşullarını değiştirmeden kendini kurtaramaz, emekçilerin kurtuluşunun koşulları, yani çözümü, varolan maddi ilişkilerde vardır ve bu koşullar her yönden uygulanmıştır. Bu nedenle gelecek toplumun zihinlerde tasarlanmasına gerek yoktur. Maddi koşullar bugün öylesine gelişkin ki, emekçilerin bunları ortaklaşa mülkiyete dönüştürmesi ve ortakça denetlemesi halinde var olan olanakları artırarak insani toplum gerçekleştirilebilir. Bu ereğini gerçekleştirecek olan proletarya, bunun için gereken devrimci birikim ve yeteneğe sahiptir.

Proletarya, kendisinin önemini artıran tarihi olaylara, komünist partisi içinde yer alarak öncülük edebilir. Emekçi sınıf, kendiliğinden bir mücadele ile bu son derece devrimci görevleri yerine getiremez. Proletarya, politik olarak örgütlenmeden, devrimci sınıf partisinde yerini almadan kurtuluşunu gerçekleştiremez. Çünkü kurtuluş, öncelikle program netliği ve devrimci bir politik örgütlenmeyi gerektirir. Komünist partisi, proletaryanın kurtulmasında böylesine vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Komünist partisinin artan önemi ve konumu, olayların tarihi öneminden ve proletaryanın konumundan ileri gelir. Komünist partisinin, tarihin akışındaki etkin rolü de önemi açıktır.

Komünist partileri kendi organlarının, üyelerinin daha etkin bir görevi üstlenmesi gerektiğini, mücadelenin yoğun olduğu dönemlerde, bir mücadele kampanyası sırasında ya da enternasyonal bir görevi yerine getirmek için vb. gündeme getirirler -komünistlere enerjilerini üst düzeye çıkarmalarının, sınırsız fedakarlıkta bulunmalarının ne denli önemli ve yaşamsal olduğu açıklanır-. Komünistlerin bu öneminin genel anlamda proletaryanın giriştiği tarihi eylemlerden ve bu eylemlerin derinliğinden geldiğini açıkladık. Komünistlerin dönemsel görevleri de bu temel görevin bir parçasıdır; onun gerçekleşmesinin zeminlerini hazırlamak içindir. Komünist çağışmanın önemi, yerine getirilecek görevin öneminden ileri geliyor. Bu görevlerin önemi ne kadar iyi kavranırsa, o ölçüde harekete geçileceği açıktır. O halde komünist partilerinin yerine getirmek durumunda olduğu görevler bilimsel olarak, politik olarak doğru biçimde ortaya konmalıdır.

C. DAĞLI

GERÇEKTEN TEHLİKENİN FARKINDALAR MI?

Geçen haftalarda, “eğer bir parti, başka bir sınıfın programı haline gelmiş slogan ve söylemlerini terketmemekte inat ederse, onun sürükleneceği yer bellidir: Perinçekleşmek” demiştik. Şimdi bu tehlike, ADD'nin 14 Nisan Ankara'da topladığı mitingle, bütün boyutlarıyla ete kemiğe bürünmüş durumdadır.

Tekelci kapitalist düzen, devrim tarafından köşeye sıkıştırıldıkça, burjuva sınıfın düşman kamplara bölünmesi hızlanıyor ve her bir kamp, anayasal ve kurumsal araçlarla birbirine üstünlük sağlayamadıkları bu kavgada son çare olarak geniş kitleleri sokağa dökme yoluna gidiyorlar. Tekelci sermayenin bunu başarabilmesi için, kendi öz sınıfsal çıkarlarını ustaca saklayıp, sanki genel emekçi kitlelerin çıkarlarını savunuyormuş gibi ortaya çıkması gerekir. En genel, en soyut simgelerle ifade edilen bu gizlenmiş çıkarlar, devrimin henüz eğitemediği, şu ya da bu kutba toplayamadığı ortada kalan geniş yığınları hedefler. Fakat bunu başardığı oranda, daha düne kadar politik hayata uyanmamış yepyeni kitle katmanlarını, devrimin ve karşı-devrimin keskinleşen mücadelesinin ortasına çeker. Burada önemli olan, devrimin kendi program ve sloganlarını, sermayenin genel-soyut ve sembolik söylemlerinin tam karşısına çıkartabilmektir. Anti-kapitalist bir programın parçası olmayan soyut bir emperyalizm karşıtlığının, vatanseverliğin, tam bağımsızlıkçılığın, şimdi bu ortada kalan geniş kitleleri devrime doğru çekmekteyse, sermayenin politik hareketinin bir uzantısı haline getirdiğini, getirmek zorunda oldu-

ğu, umarız anlaşılımıştır.

Gelişmelerin berraklaştırdığı devrimin bu en temel dersinin altını bir kez daha çizdikten sonra, 14 Nisan mitingini diğer yönleriyle inceleyebiliriz.

Yükselen Yıpranıyor Yıpranan Yükseliyor

Politik alanda devrimin bastırılması konusundaki anlaşmazlık, ekonomik alanda ise tam ilhak sürecinin alt ütt ettiği egemen konumlar nedeniyle adeta cephelere bölünen tekeli sermaye arası kavga, Çankaya seçimleri yaklaşık iyice kızışıyor. Bu kavga, Taksim katliamının 30. yılında Taksim'e çıkma kararlılığının iyice yaygınlaştığı ve Kerkük referandumunun artık ufukta görüldüğü günlere denk geldi. Hem içte, hem de dışta kendi aleyhinde olan gelişmeleri bir türlü kontrol edemeyen, politika yapma alanı sürekli daralan tekeli sermaye, sürekli endişe ve umutsuzluk içinde debelenmenin nevrotik sonuçlarını yaşıyor: kavgacı, paranoyak ve saldırgan. İki düşman kamp arasındaki kavga kızıştıkça, devrim güçlerine karşı saldırıları da o denli artıyor. Gazete baskınları, kitlesel tutuklamalar, yeniden başlayan sokak infazları, hemen her gösteriye acımasızca yapılan saldırılar... Devrim karşı birleşmeler de, aldıkları her yenilgi, uğradıkları her başarısızlık, kendi aralarındaki çatlağı daha da derinleştiriyor. Ve bu kontrolsüz gidişi durdurabilecek, tekeli sermayeye yeni politik açılımlar sağlayacak bir iktidar odağı, henüz ortaya çıkabilmiş değil.

Tersine, gelişmeler, böyle bir po-

litik odağın ortaya çıkışını daha da imkansız hale getiriyor. Sanki devrim, gerçek sınıf içeriği geniş kitlelerin gözünde iyice berraklaşsın diye, tekeliçiliğin politik kurumlarını sırasıyla öne çıkartıyor, yıpratıyor ve onu burjuvazinin düşman kamplarından birine doğru savuruyor. Şemdinli olayları sırasında ordu kurumu büyük yara aldı. Ve orada adı sıkça geçen komutan, Genelkurmay Başkanlığına getirildi. İsmi etrafında kopartılan fırtınalar nedeniyle Genelkurmay, prestijinden, otoritesinden ve politik aygıt içindeki etkinliğinden çok şey kaybetmiş oldu. Tekeli sistemin yaşadığı bu derin kriz ortamında, yıpranan yükselen konumlara getirildi. Oysa, sağlıklı düşünen bir egemenlik politikası, tam tersi yönde davranırdı.

Ve şimdi sıra Çankaya'da. Genelkurmaylık kurumunun başına gelenler, çok daha yaygın bir tartışma sürecinden geçerek, Çankaya'nın başına geliyor. Karşılıklı kılıçları çeken burjuva kamplar, politik aygıtın kurumlarını paylaşma kavgasında, birbirlerinin açıklarını ortaya serme, gerekirse rezalet çıkarma, olmadı kitleleri sokağa dökme yöntemiyle, bu kurumların yıpranmasına olağanüstü katkı sağlamış oluyorlar. Her yükselen, yıpranarak yükseliyor; tartışmalı, otoriter etkisinden uzak bir kurum kalıyor elinde. Ve her politik kurum, zayıflayan etkinliğini bertaraf etmek için, düşman burjuva kamplardan birinin etkin faktörü haline geliyor.

Oysa ki, tekeli sermaye egemenliğinin, önceki iktidar biçimlerine göre en büyük üstünlüğü, onun kurumsal olmasıdır. Bürokrasi ve militarizmin bağrında toplanan bu kurumsal egemenlik gücü sayesinde tekeliçilik, hiçbir seçim sürprizinin, şu ya da bu partinin farklı uygulamalarının etkilemediği bir politik iktidarın sefasını sürer. Bu süreklilik sayesinde, tekeli sermaye birikiminin de sürekliliği garantiye alınır. Bu “partilerden bağımsız” olan iktidar, şimdi tam da şu veya bu partinin bağrında filizlenen bir düşman kamplaşmanın kurbanı oluyor.

Kurumsal yıpranmanın en üst

boyutu, gizli kapılar ardında kalsa bile, MGK'da yaşanıyor. Yaşamını devletin bekâsına adanmış İlhan Selçuk'un ifadesiyle, “Milli Güvensizlik Kurulu”, genel politik düzenlemeler konusunda eski otorite ve etkinliğinden oldukça uzakta. Çankaya seçimi yaklaştıkça, politik aygıtın daha alt katmanlarında yaşanan cepheleşme, sonunda MGK'yı da sarsmıştır. Sadece son iki hafta içinde rektörler konuştu, meclis başkanı, Genelkurmay, başbakan, cumhurbaşkanı, hepsi basın toplantılarıyla, kameralar önünde, tartışmalar ve çatışmalarla derinleşen egemenlik cephesinin şu ya da bu tarafında olduklarının mesajlarını verdiler.

Ve Geldik 14 Nisan'a

Tepede tozu dumana katan kavga, orada kalmıyor; taraflar önünde sonunda geniş kitlelere başvurmak zorunda kalacaklardı, öyle oldu. 14 Nisan mitinginin hazırlıkları aylar öncesinden başladı. Mitingi hazırlayanlar, hiçbir teknelci burjuva partinin öne çıkmamasına büyük özen gösterdiler. Çünkü bu durumda, siyasi partiler nezdinde billurlaşan teknelci egemenliğe olan güvensizlik, mitingün başarısını gölgeleyebilir, hatta fiyaskoya neden olabiliirdi.

14 Nisan Mitingi'ni hazırlayanlar, düzenin solunu düzenin sağıyla bir araya getirip, AKP karşıtlığıyla buluşturdular. Böyle bir bileşim, dört buçuk yıllık AKP hükümeti döneminde ekonomik yıkım yaşayan geniş kitleleri çekmek için uygun bir zemin yaratıyordu. Bu geniş kesimlerde AKP'ye duyulan öfke öyle büyüktü ki, geçen yıl Ordu Fındık Mitingi'nde olduğu gibi bu öfke, kimi zaman ayaklanmalara yol açıyordu. Mitingciler, hem AKP karşıtlığını kullandılar, hem de şeriat tehlikesinin güncel

olduğu algılamasını yarattılar. Doğrusu, bu zokayı yiyecek yeterince insan vardı. DİSK, KESK, TTB ve TMMOB gibi gelişkin politik tabana sahip kitle örgütleri ve emek örgütleri mitinge katılmayacaklarını açıklamış olsalar da, henüz politikaya yeni yeni uyanan geniş bir kesim için yüzeysel bir emperyalizm karşıtlığı, şeriat düzeni karşıtlığı ve AKP karşıtlığı yeterli olabiliyordu. Bu karışımın inandırıcılık katmak için, Nazım'dan dizeler, Edip Akbayram, Tolga Çandar ve Suavi'den türküler gerekiyordu.

Bu karışımın önemli bir sorunu var ki, mayası bulunmuyor tutmayacak, geçici algılarla yükselen heyecan geride kalınca, hemen dağılacak bir yapıya sahip. İnsanların günlük yaşamlarındaki en acil sorunların hiçbirine ilaç olamayacak soyut simgelerin, soyut söylemlerin bu heyecanlı buluşması, uzun bir yol arkadaşlığı vaatmiyor. Sahnede ÖDP'nin gazetesinde yazılar yazan Tolga Çandar, Tertip Komitesinde Şener Eruygur. Anıtkabir'in o aslanlı yolundan başka bir yola sokulamayacak kadar mayasız bir birlik.

Bu mitingün burjuva kampta yaratacağı etkileri hep beraber göreceğiz, ama işin bu yanı, şimdi fazla önemli değil. Akıntıya sürüklenip gitmek konusunda oldukça kötü bir şöhrete sahip olan ortalama sol, umarız, teknelci sermayenin öz çıkarlarını soyut bir anti-emperyalizm ve vatanseverlik ardına ustaca gizlediği bu karışımın mayası olmaya kalkmaz. Ne de olsa, anti-kapitalist tam bağımsızlıkçı programlarında, bugüne kadar arayıp bulamadıkları bir “milli burjuvalar” ittifakı her zaman yazılı olageldi. Şimdi, mal bulmuş Mağribi gibi, bu mayasız hammura kimler atlayacak göreceğiz. □

ÖCALAN İÇİN BAŞLATILAN AÇLIK GREVLERİ 38. GÜNÜNDE

Fransa'nın Strasbourg kentinde İmralı Zindanında tutulan Abdullah Öcalan'ın sağlık koşullarına dikkat çekmek ve bağımsız bir heyetin İmralı'ya gönderilmesi talebiyle 11 Nisan'da Açlık Grevi başlatılmıştı. Bugün (18 Mayıs), Dönüşümsüz Açlık Grevinin 38. gününe gelirken, eylemcilerin sağlık durumları giderek kötüleşiyor. Süresiz Dönüşümsüz Açlık Grevini yürüten 18 kişinin yanı sıra 50 kişi de beşer günlük dönüşümlü olarak destek veriyor.

Giderek sağlık durumları kötüleşen eylemcilerden Tasiha İnan 17 Mayıs günü rahatsızlanarak hastaneye kaldırıldı. Ayrıca aynı gün Adana'da 20 kişilik

grup, açlık grevindeki eylemcilere destek olmak ve Abdullah Öcalan'ın sağlık durumuna dikkat çekmek için 3'er günlük dönüşümlü açlık grevine başladılar.

Açlık grevine destek olmak amacıyla çeşitli işgal eylemleri de yapılıyor.

26 Nisan günü Paris'teki Uluslararası Af Örgütü binası 17 kişi ile işgal edildi. Eylemin taleplerinin kabul edilmesinden sonra işgal eylemi 28 saat sonra sona erdi.

2 Mayıs günü 11 kişilik bir grup France Televisions binasını işgal etti.

7 Mayıs'ta İsviçre'nin Zurich kentinde 30 Kürt eylemci SF (Schweizer Fernsehen) televizyon kanalını işgal etti.

Eylem beş buçuk saat sürdü. Yine aynı tarihte Roma ve Milano kentlerin Af Örgütü binaları işgal edildi.

8 Mayıs günü 15 kişi tarafından İngiliz yaygın kuruluşu BBC binası işgal edildi. Yine aynı gün içinde Londra'da Uluslararası Af Örgütü merkezi ve Danimarka'nın Arhus kentindeki Af Örgütü binası eylemciler tarafından işgal edildi.

9 Mayıs'ta Kuzey Westpalya Eyaleti Parlamentosu 20 Kürt genci tarafından işgal edildi. Polisin azgınca saldırması sonucu 17 kişi gözaltına alındı. Yine 9 Mayıs günü İsviçre'nin başkenti Bern'de bir grup Kürt genci Bern'de bulunan Af Örgütünü işgal etti. Ayrıca Fransa'nın Marsilya kentinde Fransız televizyonu M6'nın Marsilya lokali işgal edildi.

18 Mayıs günü 15 kişilik grup Graz kentinde Steiermark Kaymakamlığı'na girerek işgal eylemi gerçekleştirdi ve bina içinde kendilerini zincirleyen gençler sık sık Öcalan lehine sloganlar attı. □

REFORMİZM BİR KEZ DAHA ÇUVALLADI

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına, Taksim'e çıkma kararlılığının nasıl devrimci gelişmelere yol açtığını, 2007 1 Mayıs'ı tartışmaya yer bırakmayacak şekilde herkese gösterdi. Taksim'in herhangi bir alan olmadığı, her sene işçi sınıfı ve emekçilere 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de olunması gerektiğini propaganda etmenin "alan fetişizmi" vb. ile bir ilgisinin olmayacağını, herkesi bir mknatsız gibi kendisine doğru çeken Taksim Meydanı'nda yaşanan savaş gösterdi. Şimdi herhangi biri kalkıp "Taksim fetih edilecek bir kale değildir" deme cüretini gösterebilir mi acaba?

Oysa 1 Mayıs öncesi bu tür laflar havada uçuşuyordu. "Taksimcilik" in kışkırtıldığı iddia ediliyordu. Ve hatta reformizmin kürsüsü Evrensel Gazetesi'nin "işçi" köşe yazarlarından İ.Sabri Durmaz, "Taksim'in son 10 yıldır kimi siyasi mihraklar ve kimi DİSK yöneticileri tarafından, 'Kutsal bir mekan' olarak gösterilmesi nedeniyle" bu yılki 1 Mayıs'ın "bölündüğünü" vaaz ediyordu. İ.Sabri Durmaz'ın hezeyanları bununla da sınırlı değildi. Daha önceki senelerde sadece Leninistlerin çıktığı Taksim Meydanı'na bu sene DİSK'in de çıkma kararı almış olması, İ.Sabri Durmaz'ı (siz Evrensel çevresi diye okuyun) deyim yerindeyse çileden çıkarmıştı. Ve 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmaması için kolları sıvamıştı hazret. Tam da reformizmin "şanına" yakışır bir tarzda, işçi sınıfı ve emekçilerin önünü kesebilmek, onları burjuvaziyle en geri çizgide uzlaştırabilmek için didinip duruyordu. Bir yandan "Taksimdeyiz" açıklaması yapan DİSK'e çatıyor, bir yandan işçi ve emekçilere, herkesin kendi bulunduğu şehirde, semtte, işletmede 1 Mayıs'ı kutlaması çağrısında bulunuyordu. Bu kitle kuyrukularının klasik özelliğidir, sınıf kendilerinden ileri bir adım attı mı hemen etekleri tutuşur. O güne kadar "sınıfın geriliğinden", "sınıfa önderlik etmek"ten bahseden bu hazretler, bir anda sınıfın önüne set çekmeye, onu daha ileri gitmemeye razı olmaya çalışırlar. Sınıf uzlaşmazlığının zedelenmemesi, rahatlarının kaçmaması için, ortalarda dört dönmeye başlarlar. Ne gerek vardır, birkaç halayla filan günü geçiştirmek dururken, 1 Mayıs'ı kapitalizme karşı bir savaş gününe dönüştürmeye. Reformizmin soluk alıp verdiği iklim bozulacak, İ.Sabri Durmaz gibilerinin ipliği pazara çıkacak, iyice teşhir olacaklar...! İ.Sabri Durmaz, 1 Mayıs öncesi Evrensel'de birbiri ardına yazdığı yazılarda DİSK'i hedef tahtasına oturtmuştu. DİSK geri bir tutum aldığı için değil, tam tersine "Taksimdeyiz" kararı alıp, her yıl Emek Platformunun 1 Mayıs'ı ülke çapında kutlama (siz geçiştirme diye okuyun) kararı almasını bu sene zorlaştırdığı için,



"Kimisi mağripten mal kaçırıcısına 1 Mayıs için başvuru yapıyor" diyor İ.Sabri Durmaz. Kastettiği, yine DİSK'in "Taksim'de olacağız" diye valiliğe başvurması, daha doğrusu bildirimde bulunmasıdır. Ve hemen karşısına Evrensel / EMEP'in politikasını koyuyor: "Ancak kim ne yaparsa yapar, artık Türkiye'nin her yanı 1 Mayıs Alanı'dır" buyuruyor. Ve "merdi kıpti" olmasa da "şecaat arzederken sirkatini söylüyor". "İşçi kesimi" diyor hazret, "bırakın '1 Mayıs'ı Taksim'de mi başka yerde mi kutlayalım' tartışmasını, 1 Mayıs'ın ne olduğunu, kutlanıp kutlanmadığından bile haberdar değil". Kendini alim, alemi de cahil sanan bu reformist zat, "İstanbul'da en önemli sanayi bölgesindeki (Kıraç) işçilere bile ulaşmayan bir 1 Mayıs kutlaması (faaliyeti) Taksim'de olsa ne yazar, Kızıl Meydan'da olsa ne yazar" diyerek öfkesini kusuyor. Her zaman işçi sınıfının en ileri bölüklerinin bilincine göre değil de, en geri bilince sahip olan kesimlerinin bilincine göre politika belirleyen bu reformist tayfanın şimdilerde ağzını bıçak açmıyor nedense. Türk-İş ile DİSK arasında alanlar üzerine polemik gibi görünen, Evrensel'in de taraf olduğu tartışmanın 1 Mayıs'tan sonra da sürdürülmesi gerektiğini söyleyen hazret, sus-pus olmuş durumda. Bu seneki 1 Mayıs'a Taksim'de yaşanan çatışmaların damgasını vurmuş olması, işçi sınıfı ve emekçilerin dört bir taraftan Taksim'e çıkmak için önüne dikilen barikatları yara yara savaşması, buna karşın EMEP'in tüm kitleleriyle katıldığı Kadıköy Türk-İş mitinginin sönük geçmesi, hazretin çenesini kilitledi anlaşılabilir. Şimdi de diyebiliyor mu "İşçinin haberi yok Taksim'den Kadıköy'den" diye (Hazret, Evrensel'de Emek Günlüğünü yazan Seyit Aslan'ın bu başlıklı yazısına atıfta bulunuyordu)? Anlaşılabilir o ki, gelişmeler karşısında İ. Sabri Durmaz sadece küçük dilini değil büyük dilini de yutmuş. O sadece, 1 Mayıs'ın işçilerin taleplerinin öne çıkarılacağı, işçilere daha iyi yaşam koşullarının talep edileceği bir gün olmasını düşünüyordu. Olaylar onun darkafasını ezip geçti. 1 Mayıs'ı mücadele günü değil, siyasi gösteri yapma günü olarak ele almakla suçladığı siyasi yapılar Taksim'i fethedince, Evrensel / EMEP çevresi, her şeye ve kendilerine rağmen kazanılan bu zafer karşısında lal oldular. Ne desinler şimdi? "Trajik Taksim tartışmaları" sonuç vermiş, işçi sınıfı ve emekçiler 30 yıl sonra Taksim'e çıkmayı başarmışlardı. Leninistlerin politikasını zafer kazanmıştı. "Sınıf partisi" dedikleri EMEP, kelimenin gerçek anlamıyla çuvallamıştı. Bu durumu kendi taraflarına bile açıklayacak mecalleri kalmamıştı. Sorun sanki politik bir mesele değilmiş de, bölge sorunuymuş gibi

Anadolu yakasında olan taraftarlarını Kadıköy'e, Avrupa yakasında olanları Taksim'e çağıran EMEP, ortamın tozu dumanı içinde yitip gitmişti. Muhtemelen tüm kitlelerini, çatışma ihtimali belirince Kadıköy'de toplayan EMEP bu tarihi utancı sırtında bir damga gibi taşımaya devam edecektir. Ve bu utançta aslan payı İ.Sabri Durmaz'ın olacaktır. Tabii biraz utanma duyguları kaldıysa. □

Açılan bir lağım çukuru gibi, hergün en iğrenç yalanlarla dolu haberleri beynimize servis eden medya tekellerine bakılırsa, Irak'ta halklar birbirini boğazlıyor. ABD'nin de, eğer bir suç varsa, bu boğazlaşmayı önleyememek oluyor. Bu iğrenç yalan, korkunç bir gerçeği saklamak için sürekli tekrarlanıyor. İşgalin başladığı günden bu yana, neredeyse bir milyona yakın Iraklı'nın ölümünü gizlemekle, Nazilerin Auswictz ve diğer toplama kamplarında yaptıklarını gizlemek arasında bir fark yok. Ama, her köşesi Nazi kıyım kamplarına dönen Irak'ta, o kamplarda olmayan bir şey var: Halkın silahlı direnişi.

ABD'li araştırma enstitüsü Brookings'e göre, kaydedilmiş saldırıların sayısı haftada 1800, günde 185 veya her saatte 7-8 saldırı; yine bu saldırıların %75'i işgal güçlerine, %17'si işbirlikçi hükümet güçlerine yöneliyor. Saldırıların sayısı kadar, bunların teknik kapasiteleri ve modern savaş yöntemlerine uygunluğu da önemlidir. Her tür savaşta olduğu gibi, iç-savaşlar ve işgal karşıtı direniş savaşlarında, askeri teknolojinin gelişim düzeyini hesaba katmayan, buna uygun modern savaş yöntemleri geliştirmeyen bir güç, zafer yüzü göremez.

İngiltere'de çıkan Independent gazetesinin haberine göre, Iraklı savaşçılar son dönemde kendilerini, işte bu modern savaş yöntemlerine göre eğitiliyor. Gazete, bu eğitimin İran tarafından verildiğini iddia ederek, esir alınan ve serbest bırakılan İngiliz askerlerinin yerlerde sürüklediği emperyal İngiliz prestijini, İran'a karşı saldırı gerekçeleri yaratarak kurtarmaya çalışmış. Konunun bu yönü önemli değil. Önemli olan, Irak'taki işgal karşıtı savaşın, artık kör bir öfke değil, zafere kilitlenmiş, zaferi koparıp almayı amaçlayan bir ruh haliyle yürütülüyor olmasıdır.

Gazeteye röportaj veren Iraklı savaşçılar, kendilerini modern kent savaşlarına göre eğittiklerini ifade ediyorlar. Helikopterlerin, tankların ve zırhlı araçların yok edilmesinin yeni ve etkili yöntemlerini geliştiriyorlar. Ayrıca, kent savaşlarının olmazsa olmazı, ev ev yürütülen çarpışma tekniklerini öğretiyorlar. Gazeteye konuşan savaşçının dediği gibi: "Güçlü bir düşmanla karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz ve buna uygun teknik ve yöntemleri öğrenmek zorundayız."

Iraklı direniş savaşçıları, tank ve zırhlı araçları, yakın zamana dek yalnızca yol kenarına konulan çok güçlü bombalarla imha ediyorlardı. Hazırlıkları uzun süren, işgal ordusunun kimi alışkanlıklarına (aynı yolu defalarca kullanmak gibi) bağımlı olan ve ancak toprak bir zemine sahip yollar üzerinde işe yarayan bu yöntem, ne yazık ki geniş çaplı sıcak kent çatışmalarında kendine yer bulamıyordu. Kentlerin dar sokaklarında, tümüyle beton ve asfalt zemin üzerinde, tank ve zırhlıların imhası için daha karmaşık yöntemler işe yarayabilirdi. Eski yön-

IRAK'TA HALKIN ZAFERİ UZAK DEĞİL



temle, ancak şehirlerarası yollarda avlanabilen tanklar, üzerinde düşünülmüş bir çok yöntemle, şimdi görüldükleri yerde imha olabiliyor. Bunun için, tank ve zırhlı araçların zayıf noktalarını bilmek ve bu zayıf noktaları vurabilecek yetenekte bir teknik geliştirmek gerekiyordu. Bu türden modern yöntemlerin, İsrail'in son derece korkutucu tanklarını nasıl durdurulduğunu, geçen yılın Temmuz ayında, Güney Lübnan'da gördük.

Savaş Darkafalılığı Yıkıyor

Iraklı savaşçılar, işgalin ilk dönemlerinde modern yöntemleri öğrenmek ve uygulamaktan zorluk çektiler. Bağlı buldukları ideolojik çevrenin dar kalıplarını, çoğu Iraklı savaşın modern niteliğini anlamaktan alıkoymuştu. Örneğin 2004 yılında Necef'te ayaklanan Mehdi Ordusu, modern savaş yöntemlerine uygun hareket geliştirmemenin bedelini oldukça ağır ödedi. Mehdi ordusu, kentte hareketli savaş yerine, mevzi savaşına girişti. Onları bu şekilde davranmaya iten, Necef kentinin Şii inşaatındaki kutsallığıydı. Bu yüzden, onlar için en önemli nokta, kutsal sayılan bu mekanların korunması, düşman çizmelerinin buraları kirletmemesiydi. Bu ideolojik dar kafalık Mehdi Ordusu'nu, alanları korumaya yönelik mevzi savaşlarına sürükledi. Ve işgalci düşman, bu mevzi savaşında, sahip olduğu ağır zırhlı tanklar ve helikopterlerle, karşı güce büyük kayıplar verilmeyi başardı.

Bu olay, bir kez daha kanıtıyor ki, iç savaşların ya da işgale karşı direniş savaşının modern yöntemleri, ancak modern ideolojik çerçevede içinde uygulama alanı bulabilir. Bu nedenle Irak direniş savaşı, halkçı olmak, halkın en geniş emekçi kesimlerine dayanmak, onların içinde erimek ve buradan aldığı güçle kentleri hareketli küçük savaşçı birliklerle donatıp düşmanı kuşatmak zorundadır. Aradan geçen zaman içinde ABD'nin güçlü ordusunu yenebileceğini gören (İngiliz gazetesine konuşan Iraklı savaşçının dediği gibi; "Amerikan Deniz Piyadeleri korkusunu yenen") direniş savaşı, zaferi kazanmak için daha ciddi düşünmeye, hareket etmeye doğru eğilim gösterdikçe, dar düşünce kalıplarından da arınıyor.

İşgalcinin Duvar Planı

Modern savaş yöntemlerine doğru yol alan direniş savaşının esas büyük gücünün, geniş halk kesimleri içinde eriyebilme, o engin deniz içinde hareket esnekliğini kazanma olduğunu gören ABD, şimdi bu denizi kurutabilmek için akıl almaz vahşete ve yöntemlere başvuruyor.

Kent nüfusunun kalabalık halde toplandığı ve oldukça hareketli olan noktaları ıssızlaştırmak için, bu hareketliliği minimum seviyeye indirmek için, işgalcinin kullandığı yöntemlerden biri, bu kalabalıklar arasında patlatılan bombalardır. Son aylarda bu konuda öyle bir gayret gösteriliyor ki, kentlerin ka-

labalık noktalarında patlayan bombalardan ölenlerin sayısı, hergün yüzlerle ölçülür hale geldi. Tıpkı 35 yıl önce Beyrut'ta, insandan ve yerleşimden anılmış Yeşil Hat gibi, kenti bölgelere bölen ölüm hatları oluşturmayı hedefliyorlar. Kentlerdeki geniş emekçi kitlelerin hareketini önlemenin diğer yolu ise, bu kentleri birbirinden tecrit bölgelere ayıran büyük beton duvarlar inşa etmek.

Ancak bu duvarlar, halktan daha çok, işgalciyi hareketsiz kılacaktır. ABD, kentten bir bölgesinden diğerine hızla ulaşmak için helikopterleri kullanmak zorunda kalacak. Bu yılın başından bu yana 10 ABD ve 2 İngiliz helikopterinin düşürüldüğü akla gelince, doğrusu yakında Irak kentlerinde direniş savaşçılarının çok daha fazla ABD kuşu avlamaya fırsatları olacağı çok açık. Üstelik, halkın en geniş kesimlerinin destek ve sempatisini kazanmış bir direniş savaşının, içinden geçemeyeceği bir duvar yoktur. İşgalcilerin bunu, geçen haftalarda, onları şok eden bir saldırıdan öğrenmiş olmaları gerekirdi.

Çözülen İşbirlikçiler...

İşgalcileri şok eden gelişme, parlamento binasındaki patlamaydı. İşbirlikçi kukla parlamentonun bazı üyeleri bu saldırıya öldü. Böylece direniş savaşı, Sadr gibi veya Sunni İslam Partisi gibi, iki sandalyede birden oturmaya çalışanlara, kesin bir mesaj vermiş oldu. Sadr gibi niceleri, hem direniş savaşına desteklerini ifade ediyorlar, ama hemde o kukla parlamento içinde işgalcinin yönettiği bir tiyatronun parçası oluyorlar. İşte bu parlamentoda patlayan bomba, sadece işgalcileri ve onların açık destekçilerini değil, ama suret-i haktan görünenleri de hedef alarak, gerçek bir siyasi şok etkisi yarattı. Nitekim Sadr grubu, direniş savaşının bu mesajını doğru okumuş olacak ki, bir haftaya kalmadan hükümetteki koltuklarından istifa etti.

Bu bomba, Yeşil Bölge'ye yönelik ilk saldırı değildi. Kısa bir süre önce devlet başkanı Talabani'nin yardımcısı, yine bu Yeşil Bölge içinde yer alan bakanlıkta patlayan bir bomba sonucu öldürülmüştü. Sözü edilen Yeşil Bölge, sadece Irak'ın değil, belki de dünyanın en sıkı korunan bölgelerinin başında geliyor.

Bağdat'ın ortasında, hükümet binalarını, ABD elçiliğini ve parlamentoyu içinde barındıran bu oldukça geniş bölge, binlerce işgal askeri, bir o kadar hükümet gücü ve hepsinden daha fazla sayıda özel güvenlik şirketlerinin ağır silahlı elemanlarınca koruma altında tutuluyor. İşgalciler, sadece Irak'ta değil, dünyada süren savaşın bu en kritik mevzisini, termal kameralar, harekete duyarlı sensörler gibi,teknik elverdiği bütün imkanlarla çevirmiş durumdadır. ABD'nin ve onun dünya çapında sürdürdüğü savaşın kaderini belirleyecek Yeşil Bölge'ye, görevi olanlar dışında halktan insanların girişi kesinlikle yasak. Buna rağmen direniş savaşı, dünyanın belkide bu en çok korunan bölgesine sızmayı başardı. Bu kaçınılmazdı, işgalci bunun olmasını önleyemedi.

İşgale karşı direniş savaşının ilk dönemlerinde, ABD'nin askeri gücü ve teknik kapasitesi karşısında yıldınlığa düşenler, şimdi direniş savaşının işgalciyi kovalayacağını ve zaferi mutlaka elde edeceğini daha net görmeye başlıyorlar. Bu süreç ilerledikçe, hiç umulmayan noktalardan direniş savaşına destekler çıkmaya başlıyor. Zafere olan inanç geliştikçe, işgalcinin yaşadığı panik arttıkça, direniş savaşçılarına en sıkı korunan bölgelere sızması kolaylaşıyor. Daha düne kadar işgalciye sadık bir hizmetkar gibi biat edenler, ve bu sayede onun en yakınına kadar sokulabilenler, kimi kellelerini kurtarmak için, kimi de kaybettikleri değeri yeniden kazandıkları için, yüzlerini direniş savaşından yana çeviriyorlar.

Böyle bir durum, zafere yakın bir halk savaşının ortaya çıkabileceği bir durumdur. Bu aşamaya varmış bir direniş savaşı, bundan böyle hiç umulmadık düzeylerden, mevkilerden kendine gizli ve aktif destekçi bulmayı hızlandıracaktır. İşgalciler için artık güvenli bir bölge yok. BM'nin taze genel sekreteri Ban Ki-Moon'un basın toplantısı sırasında fırlatılan füzenin patlamasıyla duyduğu o ölümcül dehşet, her saniye işgalciyi daha sıkı pençesine alacak, onu moral yönden zayıflatıp savaş kapasitesini düşürürken, direniş savaşçılarının zaferini kolaylaştırıcaktır.

Dünya emekçilerinin Bağdat'tan beklediği müjde, artık daha yakınımızdadır. □

Ayışığı Şiir Atölyesi olarak düzenlenen Azınlık Şiiri

Üzerine söyleşi 21 Nisan Cumartesi günü sanat merkezinin Devnim Sahnesinde gerçekleştirildi. Açılış konuşmasını şair Ruhan Mavruk'un yaptığı etkinlik, şiir atölyesinin hazırladığı Binbir Nakışlı Ezgi adlı şiir dinletisi ile başladı. Ermenilerin acılı yüreğinin sesi olan Duduk, Lazların kıvraklığının simgesi kemeçe ve çingenelelerin darbukasının birbiriyle söyleşisi olarak kurgulanan şiir drama çalışması ilgiyle karşılandı.

Şiir dinletisinin ardından Tiyatro Simurg'un Sabahattin Ali'nin 100. Doğum günü için Değirmen adlı öyküsünden oynattığı tek kişilik oyun yer aldı. Aynur Diz'in oynadığı oyun, Değirmencinin kızına aşık olan çingenenin aşkını anlatıyordu. Oyun büyük beğeni ile izlendi.

Kısa bir aranın ardından söyleşiye geçildi. Ermeni şiiri ü-

Ayışığında Azınlık Şiiri Üzerine Söyleşi

bizlere taşıdı.

Ayışığı Şiir Atölyesinden Atila Oğuz, Rum şiiri üzerine konuşmasını yaptıktan sonra sözü bir eğitimci ve şair olan Eşref Yılmaz'a bıraktı. Gürcü şiiri üzerine konuşan şair, Gürcistan'ın Yedi Bilgesi olarak kabul edilen şairlerinin hayatlarını ve şiirlerini sundu. Kendi şiirinden de örnekler okudu.

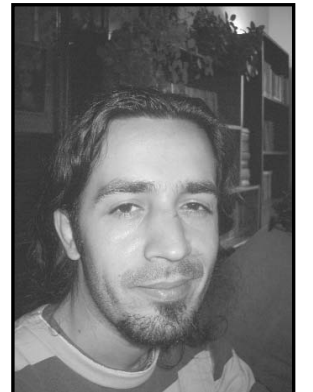
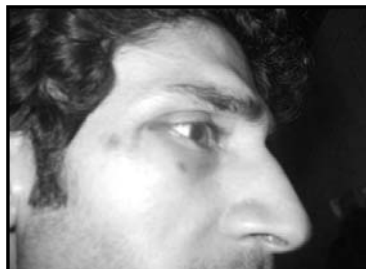
Dolu dolu geçen etkinliğimiz akşamın geç saatinde sohbetlerin ardından son buldu. Şiir Atölyesi bundan sonraki çalışmalarının Türkiyeli şairlerin şiirleri, sanata bakışları ve yaşamları ile ilgili olacağını açıkladı. Bu çalışmalarının sonuçlarını ise, 3 Haziran'da yapılacak olan "Hazıranda Ölmek Zor" etkinliğinde sunacaklar. □



Dövüşenler Anlatıyor



1 Mayıs günü Taksim’de olan herkes, bir tarihe tanıklık etti. 17 yıldır yasak olan 1 Mayıs Alanı’na akın eden emekçilerin ne pahasına olursa olsun Taksim’i zaptettiğine tanık oldu. Aynı şekilde tüm İstanbul halkı, devletin nasıl pervasızlaşabileceğine ve vatandaşlarına nasıl vahşice saldırılabildiğine de tanıklık etti. İstanbul 1 Mayıs günü bir savaş alanına dönerken, her köşesi de zindana dönüştü. O gün bir kişi katledildi, binden faz-



la insan Taksim’e ulaşmaya çalışırken gözaltına alındı, çok sayıda insan da yaralandı.

1 Mayıs günü saat 16.00’da Tak-

sım Meydanı’nda “Yaşasın 1 Mayıs, Bijî Yek Gulan” pankartı açan Mücadele Birliği Platformu da bu saldırılardan payını aldı.

Polisin eyleme saldırısında 19 kişi gözaltına alınırken, iki kişi de ağır bir şekilde darp edilerek ölüme terk edilmişti.

Bu saldırıları protesto etmek için, 8 Mayıs günü, İHD İstanbul Şubesi’nde Mücadele Birliği Platformu tarafından bir basın açıklaması düzenlendi. Taksim Meydanında öldüresiye darp edilerek bırakılan, gözaltı işlemi yapılmayan A.Rojda Şendur ve D.Ali Durur’la birlikte başka bir davadan araması olduğu gerekçeyle gözaltından serbest bırakılmayıp 1 hafta tutuklu kalan Mesut ve Mücadele Birliği dergisi muhabiri Özlem Oral’ın yaptığı

basın açıklamasında; “(...) 15 yıldır tek başımıza çıkıyorduk Taksim Meydanı’na. Bu ısrarla işçi ve emekçilere bir şeyi göstermeye çalışıyorduk. Taksim Meydanı üzerinde, burjuvazi ile proletaryaya arasında bir irade savaşı yaşanıyordu ve bu savaşı kim kazanırsa, diğerini ağır bir yenilgiye uğratmış olacaktı. Ve bugün 2007 yılında yenilgiye uğrayan burjuvazi oldu; çünkü işçiler ve emekçiler 30 yıl aradan sonra Taksim 1 Mayıs Alanı’nı fethettiler. Hem de tüm baskı ve engellemelere rağmen. Devlet

bu 1 Mayıs günü, deyim yerindeyse bir sıkıyönetim ilan etmişti. Daha 1 Mayıs gelmeden önce DİSK ve KESK’in bu 1 Mayıs’ta Taksim’de olacaklarını açıklamaları üzerine, devlet de buna izin vermeyeceğini açıklamıştı. Karşılıklı restleşmeler 1 Mayıs gününe kadar devam etti. Ve devlet, 1 Mayıs günü İstanbul’u abluka altına alarak, 1977’de karşılaştığı devrim gücünü bir daha görmeyi istemedi. Ama olaylar istedikleri gibi gelişmedi. Kütleler kendiliğinden 1 Mayıs Alanı’na akın ettiler; ablukayı dağıttılar ve Taksim’e çıktılar” denildi.

1 Mayıs’ın hemen ardından çekilen yaralı fotoğrafların da sergilendiği basın açıklamasında metni okuyan A.Rojda Şendur “Üyelerimizin dördü ağır olmak üzere hepsi yoğun bir şiddete ve işkenceye maruz kaldılar. İki kişi, gözaltı aracından atılarak ölüme terk edilmiştir. Polis, durumu ağır olan bu iki arkadaşımıza gözaltı işlemi dahi yapmamıştır. Bu saldırıların nedenini biliyoruz. Üzerinde yaşadığımız topraklarda devrim büyüyor. Ve Leninistlerin politikaları, işçi sınıfı ve emekçi halklar tarafından her geçen gün daha fazla sahipleniliyor. Ama korkunun ecele faydası yoktur. Kapitalist sistemin ölüm çanları her geçen gün daha gür çalıyor. İnsanlığın özlemlerine ulaşacağı günler çok uzakta değil. 1 Mayısların özgür bir şekilde kutlandığı günler de gelecek” dedikten sonra, herkes 1 Mayıs günü yaşadıkları saldırıyı ve nasıl yaralandıklarını anlattı. Ardından, o gün basın açıklamasına katılmayanların sağlık durumları hakkında bilgi verildi.

Basın açıklaması, fotoğrafların basına verilmesinin ardından İHD’de Emniyet Müdürlüğü hakkında suç duyurusunda bulunulmasıyla sona erdi. □

“Artık Leninist Politikaların Yanında Bolşevik Pratik Gereklidir”



1 Mayıs işçi sınıfının mücadele ve kavga gününde ben de 1 Mayıs Alanı'nda Taksim'deydim. Beyoğlu sokaklarında ve İstiklal Caddesi'nde çıkan çatışmalardan sonra saat 16.00 civarın-

da Mücadele Birliği pankartı açan yoldaşların “Yaşasın 1 Mayıs”, “Biji Yek Gulan” slogan seslerini duyar duymaz yanlarına gitmek için koştum. Tam o sırada pankartı tutan yoldaşıma biber gazı sıktılar. Ben de daha önce temin ettiğim biber gazını polislere sıktım. Neye uğradıklarını şaşırıldılar. Çıkan arbededen sonra beni gruptan ayırarak polis araçlarının arkasına, su deposunun oraya döverek götürdüler. Onlara biber gazı sıktığım için çok öfkeleniler. Coplarla, tekmelerle saldırdılar. Burnumdan ve kulağımdan kan akmaya başladı. Saçlarımdan çekerek bir polis kaldırdı ve diğerleri yüzümü tekmelemeye başladılar. Sonra “*sana bir az portakal tadı verelim*” deyip kanayan yüzüme biber gazı sıktılar. Kalçama ne olduğunu bilmediğim, iğne gibi cisim batırdılar. Bir an olsun durmadan cop ve tekme darbeleri arka arkaya gelmeye devam etti. Öldürseye dövüyorlardı. Bir polis köpeği getirmesini istedi. Ama köpek bir şey yapmadı. Durumum ağır olduğu için döve döve çiçekçilerin oraya attılar.

Olay sırasında burnum kırıldı, kulak zarımda zedelenme oluştu. Çenemden aldığım darbeler sonucu sıvı gıdalarla besleniyorum. Ve vücudumun çeşitli yerlerinde morluklar var.

Bedeli ödenmeden zafer kazanılmayacağını bildiğim için aldığım fiziki darbeler benim için o kadar önemli değil. Burada önemli olan işçi sınıfının bilincini ve sınıfsal öfkesini temsil edebilme onurunu yaşamamdır. İşçi sınıfı artık savunma konumundan saldırma pozisyonuna geçmelidir. Çünkü karşımızda çürümüş bir sistem, kapitalizm ve onun çürümüş asalaklaşmış bekçileri var. İşçi sınıfı ve onun öncülerine düşen görev, 1 Mayıs coşkusuyla eylemlilikleri arttırıp bu sömürü sistemini havaya uçurmaktır. Leninistlerin 15 yıldır gösterdiği doğru politikalar hayata geçmiştir. Artık leninist politikaların yanında bolşevik pratik gereklidir.

**YAŞASIN 1MAYIS
BİJİ YEK GULAN
DÜNYA EMEĞİN OLACAK**

İstanbul'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

Denizleşen Halktan Halkın Denizlerine AMED'TEN SELAM OLSUN

Önümüzde iki seçenek vardı... Ya kapitalist vahşete sesimizi çıkarmayıp bu aşağılık düzenin getirdiklerini “ne yapalım!” diyerek kendiliğindencilığe bırakarak kabullenecektik ya da olması gerekenin bu olmadığını bilerek ve de bilmekle kalmayarak bunun değişmesini yürekten isteyerek mücadeleye başlayacaktık.

İkinci yolu seçtik biz. Bu yol zorluydu, bunu biliyorduk. Bu yolda idamlar, işkenceler, tehditler karşıladı bizi. Ve belki daha çok karşılayacak. Bunun bilincindeyiz. Ama zafer yakındır, kayıp gibi gösterilmeye çalışılan herşey aslında kazanımdır bizim için. .

Bu kapitalist-katil düzen Denizleri, Yusuf'ları, Hüseyinleri bir 6 Mayıs günü idam ederek onların düşüncelerini yoketmek istedi; ama düşünceleri asmaya bu iğrenç düzenin gücü yetmez. Bunu Türk ve Kürt işçi-emekçileri nice Deniz'ler, Yusuf'lar, Hüseyin'ler olarak, yaşayarak, savaşarak göstereceğiz, bu kapitalist düzene. Ve de bu kapitalist düzen kendilerini sömürdüğü halde ses çıkarmayan ve yüreği sağır olanlara...

Sadece 6 Mayıs'ta değil her gün, her an, her saniye Deniz, Yusuf, Hüseyin olup Türk-Kürt işçilerin emekçilerin yüreğine ve bilincine akmalıdır.

Denizleşen halk, halkın deniziyle gündüzlerinde sömürülmediği, gecelerinde aç yatmadığı Devrime, İktidara, Sosyalizme yürüyor...

**YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ**

**Diyarbakır'dan
Mücadele Birliği Okuru**

AVRUPA'DA SINIF SAVAŞININ GENEL ÇİZGİLERİ



Avrupa proletaryası yeniden ayağa kalktığında en belirgin özelliği enternasyonalizm oldu. 1990'ların ortalarına doğru kitlesel eylemlere yönelirken sınıf hareketi öz olarak uluslararası idi. Eylemler küresel eylem özelliğini aldı. Uluslararası sermayenin saldırılarını küresel boyuttaydı; proletaryanın eylemleri de küresel olabilir ve bu eylemler dünya proletaryasının eylemleridir. Avrupa'nın her ülkesinde, ilk planda, yalnızca kendileriyle ilgili sorunlardan ve istemlerden kaynaklanan eylemler de oluyor, ancak, sermayenin iç içe geçmesi ve proletaryanın da bu ilişkiler temelindeki karşılıklı bağımlılığı, bu eylemlere uluslararası nitelik veriyor. Avrupa proletaryasının dünya proletaryasıyla birlikte, Uluslararası tekellerin toplantılarına karşı giriştiği eylemler dolaysız enternasyonalist eylemler oldu. Amerikan emperyalizminin ve İngiliz emperyalizminin Asya ve Ortadoğu'daki işgallerine ve saldırılarına karşı proletaryanın düşünsel ve pratik tavnı tamamen enternasyonal karakterdedir. Yine aynı şekilde, Filistin halkının yanında yerini alarak bu yönelimini derinleştirdi. Avrupa proletaryasının enternasyonal eylemleri, dünyanın ezilen halkları üzerinde coşkunluk yaratıcı ve cesaretlendirici bir rol oynadı. Bunun temel bir etkisi de ezilen halkların proletaryayı izlemesi için gereken güven ve önderlik zeminlerini güçlendirmiş olmasıdır. Ezilen halklar ancak proletaryanın hegemonyası ile kurtulabilir. Dünya burjuvazisi küresel savaşa, dünya proleterlerini ve ezilen halkları yakınlaştırıyor, ortak olarak harekete geçiriyor ve proletarya enternasyonalizmini emekçilerin kurtuluşu için yegane silah haline getiriyor.

Avrupa proletaryası, 1945'ten sonra 68'e değin kendi içine çekildi. 80'lerde ise İngiltere'deki madencilerin grevleriyle mücadele sahnesine çıktı. 68'lerdeki başkaldırı ve İngiltere'deki grev dışında on yıllarca kapitalistleri ve devletlerini rahatsız edecek herhangi bir girişimden uzak kaldığı gibi, kendi burjuvalarının dünyanın başka kıtalarına yönelik baskı ve saldırılarını karşısında da sessiz kaldı. Sessiz kalarak kendi kapitalistlerinin politikalarına ortak oldu. Bu yüzden ezilen halklar mücadelelerinde uzun süre yalnız bırakıldı. Ezilen halklar bu dönem boyunca

kendi güçleriyle yol aldı. Onlara tek destek sosyalist ülkelerden geldi. Dünya proletaryasının sayı olarak büyük bir gücü olan ve büyük bir tarihi deneyime sahip Avrupa ve Amerikan proletaryası destek vermediği için dünyanın devrimci dönüşümü daha yavaş ve sancılı geçiyordu. Ama yeniden harekete geçerek -enternasyonalist mücadelede önder bir rol oynayacak dünyayı değiştirme eylemine yeni bir hız kazandı. Bunun nesnel zeminleri de doğmuştur. Kapitalizmin çelişmeli evrimi bir sığrama, bir devrim aşamasına gelmiştir. Kapitalizmin çöküş sürecinin sığramalı bir durum kazanması, tek kurtuluşun dünyanın devrimci dönüşümü olduğunun elle tutulur hale gelmesi, proletaryanın harekete geçmesini sağlayan güçlü bir olgudur. Evrimin yüksek aşamasında bulunan kapitalist ülkelerin proletaryasının bir sınıf olarak harekete geçmesi, dünya tarihi açısından, dünyanın devrimci değişimi açısından çok önemli bir durumdur. Avrupa proletaryası yeni bir durumda bulunuyor artık. Dünyanın görünümünü değiştirecektir.

Avrupa proletaryası bağımsız eylemlere yönelmekle, her şeyden önce, kendi kurtuluş yolunu açtı. On yıllarca kendi burjuvazisinin peşinden gitmiş ve bu yüzden sınıf hareketi felç olmuştu. Bu anlamda bağımsız sınıf eylemlerine yönelmekle burjuvaziden koparak, bu alanda bir devrim gerçekleştirdi. Burjuvaziden ayrı ve burjuvaziye karşı harekete geçmek, proletaryanın kurtuluşunun olmazsa olmaz koşuludur. Mademki ücretli kölelerin her türlü desteğinden artık yoksun kaldı, burjuva egemenliği ayakta tutacak bir şey kalmadı demektir. Çünkü şimdiye kadar varlığını sürdürebilmesinin asıl dayanağı kendi devlet gücü değil, ücretli kölelerin, köleliklerinin kaldırılması için mücadeleden uzak kalmaları olmuştu. Proletaryanın köklü bir tavır değişikliği içine girmesinin en önemli etkenlerinden biri, ücretli kölelik koşullarının ağırlaştırılması oldu. Kapitalistler, emekçilerin uzun sınıf savaşlarıyla elde ettiği tüm kazanımlarını bir anda ortadan kaldırıncaya, emekçi sınıf da ani ve sığramalı bir girişimle harekete geçti. Proletarya bu hareketiyle kendisini düzene bağlayan zincirleri kopardı. Şimdi sıra ücretli emeği özleştirilmekte.

Avrupa proletaryası mücadelesini yeniden yükseltirken, çeşitli mücadele biçimlerini içeren renkli bir mücadele çizgisi izliyor. Zengin mücadele biçimlerini ortaya koymada tarihsel birikime sahipler. İngiltere'deki emekçi sınıf geçmişte ve günümüzde ekonomik mücadele biçimini artık iyice yerleştirirken, Fransızlar genel bir çizgi olarak daha çok devrimci yöntemleri kullanıyorlar. Fransızların devrimci yöntemleri, diğerlerine göre daha kısa sürede daha toplu, daha sonuç alıcıdır. Fransızlar'ı başkaları izledi. İspanyollar, Yunanlılar, İtalyanlar, Almanlar devrimci yöntemlere defalarca başvurudular. Sınıf mücadelesinin bu deneyimi boşa gitmedi. Çünkü emekçi kitleler ne zaman ayaklansa, ilk önce, daha önce başarısız örnekleri kendilerine model olarak alırlar. Güncel sınıf mücadelesinde buna yönelik var. Bunun yanında grev, genel grev Avrupa'da kullanılan yaygın bir araçtır. İşçiler bu yolla sonuç aldıkça grev ve genel grevi hep kullanacaklardır. Genel grevler sınıfın bütünlüklü olarak harekete geçmesine yol açtığı için hemen politik karakter kazanabiliyor. Fakat son on yılın mücadelesi gösterdi ki, kitleler ekonomik biçimleri ve ılımlı politik eylemleri aşılıyor ve aşabilir. Sınıf mücadelesi küresel iç savaş biçimini alınca Avrupa'daki mücadele de şiddetli biçimler kazandı. Sokak eylemleri, barikatlar, çatışmalar... Ve Avrupa emekçileri artık yeniden savaş hattında. Bir kere daha anlaşılıyor ki hangi dönemde hangi mücadele biçimine başvuracağı proletarya için bir tercih meselesi değildir. Tarihsel ve ekonomik koşullar ile politik durum emekçi kitlelerin devrimci yöntemlere başvurmasını zorunlu hala getirmiştir. Yani devrimci yöntemlere geçiş, birilerinin kafasından uydurduğu ve topluma kabul ettirmeye çalıştığı bir şey değildir. İster genel olarak tüm kıtada, isterse tek bir ülkede halk kitlelerinin devrimci yöntemlere yönelmesi, Avrupa ve dünya tarihi açısından yeni bir dönemin başlaması anlamına gelir. Bunun anlamı, iki sınıfın büyük bir güç ve enerjiyle birbirine ve sonucu savaşın tayin edeceği bir döneme girmesi demektir. Bu düzeyde bir çatışma tek bir ülkede de başlasa kıta ve dünya çapında sonuçlara yol açar. Bu savaşta galip gelecek olan dünya proletaryası olacaktır. □

SİSTEM Kİ DEVİRİMCİ DURUM

Türkiye ve K. Kürdistan'ın kritik bir tarihsel dönüm noktasından geçtiğine, artık kimsenin kuşkusu kalmamış durumdadır. Artık yaşadığımız günlerin her bir saati normal zamanların aylarına bedeldir. Sistemin tıkanıdığı artık işleyemez duruma geldiği o kadar açık ki, genel seçimler erkene alınmak suretiyle, tıkanan sistemin çöküşü engellenmeye çalışılıyor. Bu, TC tarihinde kaçınıcı düzeni kurtarma operasyonudur bilinmez; ama bilinen bir şey var ki, o da bunun da yaraya merhem olmayacağı, kanamayı durduramayacağıdır.

Seçimlerin "krize deva olmayacağı", ekonomik ve siyasi istikrarın seçimler sonrasında da sağlanamayacağı, yalnızca bizim öngörümüz değil. Bir çok ekonomist aynı tahlili yapıyor ve düzenin bundan sonra dikiş tutmayacağını tespit ediyor. Durup durup Osmanlı imparatorluğu'nun "hasta adam" dönemine anıştırmalarda bulunulması boşuna değil. Bu kim bilir kaçınıcı "Lale Devri"nin, bir çöküşle sonuçlanacağını görmek için müneccim olmaya gerek yok. Günceli ele alırken, olayların asıl nedenini göz önünde bulundurmak yeterli. Toplumun tüm sınıflarını etkisine alan bir ekonomik ve siyasi krizin varlığı, bu ekonomik ve siyasi krizin devlet katında büyük çatırdamaları beraberinde getirdiği çok açık. Nasıl 2001'deki esnaf ayaklanmasının nedeni Cumhurbaşkanının MGK'da Anayasa kitapçığını Başbakan'ın suratına fırlatması değilse, bugün de neden, hükümetle Genelkurmay arasındaki çekişme ve çatışmalar değildir. Bunlar sadece birer sonuçtur. Zorunlu olaylar dizgesinin zorunlu sonuçları... Ekonomik ve siyasi kriz derinleştikçe bu tür olaylar daha da artacak, giderek tüm toplumu

harekete geçirecek büyük sarsıntılar yaşanacaktır. En son yaşanan "Cumhuriyet Mitingleri"ne milyonlarca insanın katılım göstermesi, mitingi örgütleyenlerin ve hatta katılanların niyetlerinden bağımsız olarak devrimci durumun olgunlaştığını ortaya koydu. Milyonlarca insan siyasi iktidardan duyduğu memnuniyetsizliği sokaklara çıkararak, slogan atarak gösterdi. Burada 1905 yılında Rusya'da başlayan Devrim'in, gerici Papaz Gapon önderliğinde çarlığa taleplerini iletmek için giden kitlelerin hareketiyle başladığını bir kez daha hatırlatmak gerekiyor. Şimdi "yapılması gereken toplumun kendisini ele almak değil, toplumun hareketini ele almaktır, sınıfların kendisini değil, sınıfların hareketini, çatışmalarını ve bu çatışmaların aldığı biçimleri ele almaktır. Çatışmanın, gelişmenin ve değişiminin diyalektiği irdelenmelidir. Yapılması gereken milyonların karşılıklı ilişkisi, karşılıklı konumlanması, karşıt mücadelesi ve bunun politik anlamını irdelemektir" (U.Gündüz, D.Emek 30. Sayı) Ancak bu şekilde gelişen olayların devrimci sonuçlar yaratacağını görmek mümkün olacaktır. Biz Leninistler her zaman hareketin nesnel gelişimini ve bu gelişimin en ileri yanlarını politikalarımıza temel aldık.

Bugün devlet katında yaşanan çatışmalar kitleleri hızla harekete sürüklüyor. Milyonlarca insan huzursuzluk içinde deviniyor ve çıkış arıyor. Herkes sistemin kilitlendiğinin farkında. Tek başına Başbakan'ın cumhurbaşkanlığı seçimi için sarf ettiği şu sözler bile, her şeyi açıklamaya yetiyor: "Şu an süresi dolmuş bir Cumhurbaşkanı'yla ülke idare ediliyor. Süratle oksijen çadırından burayı kurtarmamız lazım" Oksijen çadırında olan sadece devletin en tepesi

değildir bir bütün olarak bünye, ancak oksijen çadırında soluk alıp verebiliyor.

Genelkurmay'ın 27 Nisan muhtırası ise "hasta adam"ı ayağa kaldırmak için "şok tedavisi"ne benziyor. Egemenler arasında çelişki ve çatlaklar o kadar belirgin, o kadar yoğundur ki, artık anayasa ya da yasalar birer kağıt parçasına, meclis de "noter" faaliyetlerinin yapıldığı bir büroya dönüşmüş durumdadır. Bundan 10 yıl önce "balans ayarları" ile yetiniliyordu, şimdi açıktan açığa muhtıra yayımlanması ve darbe ihtimalinden bahsedilmesi durumun vahametini gösteriyor. Başbakan'ın Genelkurmay başkanı ile en son Dolmabahçe'de baş başa yaptığı görüşmeden çıkışta, "Görüşme hakkında konuşma kararı aldık" demesi bile, ağzından çıkacak tek bir sözle sistemin tepetaklak olacağını göstergesidir. Sistemin barometresi durumundaki borsa o denli hassas dengeler üzerinde duruyor ki, tek bir söz yeni bir çöküşün ve bunun arkasından başlayacak bir ayaklanmanın işaret fişeği olabilirdi. Başbakan durup durup "Genelkurmay bana bağlıdır" açıklamaları yapıyor ama, fiiliyatta bunun böyle olmadığını herkes biliyor. Ve sanki bir gerilim filmi izler gibi, herkes filmin sonunu merak ediyor.

Tekelci kapitalist sistem, tamamiyle kendisini tahkim etme derdine düşmüş durumda. Cumhuriyetin kuruluşundan bugüne en büyük işsizlik rakamlarına ulaşmış olan bir ülkede, üretimin durma noktasına geldiği, tamamen rantıye ekonomisinin yürürlükte olduğu bir ortamda, "ekonomi içi yöntemlerle" sonuç almak giderek imkansız hale gelmektedir. Bunun anlamı açıktır. Egemen sınıfın baskı ve zor aygıtı olan devlet, işçi ve emekçilere karşı,

İLİTLENDİ M OLGUNLAŞIYOR

yoksul Kürt halkına, devrimci ve ilericiilere karşı saldırı ve katliamlarını artıracaktır. Bu amaçla Malatya’da olduğu gibi provokasyonlara daha sıklıkla başvuracak, politik cinayetleri daha çok tezgahlayacaktır. Bir yandan da kapışma içerisinde olan burjuvazinin bir kesimi, laik-antilaik çatışmasını daha çok körükleyecek, yapay olarak oluşturulacak kamplaşmaları kendisine yedekleyerek diğerlerine üstün gelmeye çalışacaktır. Devlet katında kıran kırana süren savaş giderek sokağa inecek, burjuvazinin kendi arasında süren çatışmalardan ortaya çıkan çatlaklardan, kitleler tarih sahnesine daha büyük oranda çıkacaklardır. Artık hareketin yönü ileriye doğrudur. Bu gelişmeleri hiç kimse durdurmaya muktedir değildir.

Devlet, karşı-devrim cephesini yeniden birleştirebilmek için Kürt halkına karşı yoğun bir saldırı faaliyeti başlatmış durumda. Bir yandan Kuzey Kürdistan’da operasyonlar devam ederken, bir yandan da Güney Kürdistan sınırına asker yığılıyor. Devlet Kürt halkına karşı savaş baltalarını biliyor. KKK’nin ‘Ekim 2006 tarihinde ilan ettiği ateşkes süreci ise doldu. Bundan sonra çatışmaların daha da şiddetlenmesi kuvvetle muhtemel. Devlet pimi çekilmiş bir bombanın üzerine doğru gidiyor. Bunun ne zaman infilak edeceğini kestirmek güç ama infilak edeceğinden ve hem Türkiye’yi hem Kürdistan’ı saraçağından hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Devletin çözüm olarak düşündüğü “seçimler”in daha büyük bir kriz yaratacağı ise şimdiden görülüyor. DTP’nin bağımsız adaylarla Meclis’e girmesinin önünü kesebilmek için devletin başvurduğu “Osmanlı ayakoyunları” Kürt hal-

kının kinini ve öfkesini daha da biliyor. Bir yönüyle de Kürt halkının bir toplumsal devrimden çok seçimlere odaklanmasını isteyen devlet, artık öyle bir durumda ki, ne yapsa devrim için çalışmış oluyor. Kürt halkının temsilcilerini parlamentoya gönderilmesine göz yumsa bir türlü, buna engel olsa bir türlü. Yukarı tükürse bıyık, aşağı tükürse sakal. Devlet açısından en kötüsü ise bu kez seçimlerin sokakları temizleyemeyeceğini bilmesi. Eskiden olsa, seçime yönlendirilmiş kitleler belki sandıktan çıkacak sonuçla oyalanabilirdi ama, şimdi o şans da yitirilmiş görünüyor. Yeniden AKP’nin hükümet olmasıyla, yeni bir koalisyon hükümetinin olması arasında işçi sınıfı ve emekçiler açısından hiç bir fark yok. Çünkü onlar artık hem “sıtma”yı hem de “ölümü” tecrübe etmiş durumdalar. Kendilerine “yeni” diye sunulan AKP’nin de tüm cilası dökmüş durumda. Devrimci durumun günden güne olgunlaşması, halkın gözünde burjuva partileri hızla tüketiyor. Bugün tekelci sermayenin hiç bir partisine halk güvenmiyor. Partilerin kendi aralarında birleşiyor oluşu halkta herhangi bir umut yeşertmiyor. Tam tersine işçi sınıfı ve emekçi halkın umutsuzluğu giderek derinleşiyor. Bunun sonucu halkın arayışlarının yoğunlaşmasıdır. Bu nedenle bizim devrimimizin de bir “umutsuzluk devrimi” olması şaşırtıcı olmayacaktır. Burjuva partilerinden umudunu kesmiş olan milyonlarca insanın, en yakıcı ihtiyaçlarını temin etmek için harekete geçmeleri devrimin yolu- nu açacaktır.

İşte böylesi bir tarihsel dönemde Leninist Parti’nin, onun kadrolarının rolü de, olağanüstü artmış durumdadır. Engels’in “günün geçici sorunları karşı-

sında büyük temel düşüncelerin unutulmuşu” olarak tanımladığı oportünizmin kitlelere önderlik etmesi onları iktidara yöneltmesi mümkün değildir. Ancak Leninist Parti, toplumu oluşturan milyonlarca insanın günlük yaşamında ortaya çıkan irili ufaklı değişimleri, gelişme ve sıçramaları, bunların insanların yaşamı üzerinde nasıl etkide bulunduğunu ve onları daha ileri gitmek için nasıl zorladığını görebilir; çünkü bu diyalektik bir bakış açısını gerektirir.

Şimdi yapılması gereken, krizin yaygınlığını ve derinliğini, kalıcılığını kitlelere anlatmaktır. Onları devrime, Leninist Parti saflarında örgütlenmeye çağırmaktır. Seçimlerin çözüm olmadığını gelenin gideni aratacağını, sistemin kilitlenmiş olduğunu ve bu düğümü çözecek olanın sadece ve sadece devrim olduğunu, en yalın haliyle onlara göstermek gerekiyor. Yığınların birikmiş öfke ve enerjilerini sistemin çatlakları arasına daha fazla sızdırmak ve çözülen, dağılan tekelci kapitalist sistemi parçalamak gerekiyor.

Bunun için tüm güçler harekete geçirilmelidir. “Devrim döneminde durmak olanaksızdır” diyor büyük önder Stalin “Hareket etmek zorundasınız ya ileriye ya geriye. Bu yüzden devrim zamanında durmaya çabalayan, kaçınılmaz olarak geride kalmak zorundadır ve geride kalan başışlanmaz: Devrim onu karşı-devrim kampına iter”. Olayların geldiği boyut, sınıflar mücadelesini işte bu denli keskinleştirmiş durumdadır.

Halklarımızın özlemini çektiği devrim günleri uzak değil. Yeter ki Leninistler, örgütlülüklerini on kat, yüz kat artırsınlar.□



Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!



ZİNDANLARDAN MESAJ VAR!..

Sevgili Yoldaşlar;

Mayıs şafağında dalgalanan o bayrak, gösterdi gidilmesi gereken yolu. Nice savaşçımız, o bayrağın kazılığına sarılarak, dudaklarında bir şarkıyla geçtiler ölümsüzlüğün kapısından, "Komünizmin şarkısı! Şimdi o şarkı, milyonlarca işçinin ve emekçinin sıkılı yumruklarında, onların yoldaşları olan bizim inançlı sesimizde, kavgamızda büyüyerek şarkı söyleyen yarınları hazırlamaya devam ediyor... Ölenlerimiz ve yaşayanlarımızla birlikte görev devam ediyor...

Zafere Kadar Daima...

Leninist Kadın Tutsaklar

1 Mayıs Alanı, işçi sınıfı için her zaman Taksim olmuştur.

Sermaye ve onun devleti Taksim'e karşı barikat kursa da burjuva sendikacılar, reformistler ve oportünistler içerden işçilere barikat kursa da 1 Mayıs Alanı hep işçi sınıfının yüreğinde ve hedefinde oldu.

Leninistler her yıl 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı Taksim'i ele geçirdi. Göğü ele geçirir gibi.

1 Mayıs 1977 katliamının 30. yılında işçiler 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmaya hazırlanıyor.

Bu Leninistlerin zaferidir

İşçi sınıfının zaferidir.

YAŞASIN 1 MAYIS!

BİJİ YEK GULAN!

DÜNYA EMEĞİN OLACAK!

DENİZLERİN YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!

Kandıra F Tipi Zindanından Leninist Tutsaklar

Canlarımız Merhaba,

Uzun zaman bekledik, emekçileri yeniden kızıl meydanda görmeyi... Bu zafer bizimdir! Yıllarca damla damla, inatla, umutla, kararlılıkla ektik her yıl tohumları... Ve işte, yine oradaydınız yoldaşlar... İnen her darbeye de öfkemizden sıktık yumruklarımızı... Ve bu yumruklar incek yeri biliyor, zamanını bekliyor yalnız! Canlarımız, 1 Mayıs'ın kahraman, yürekli savaşçıları, işçi sınıfının ateşten dili sizlerle yerini bulacak, yükselecektir. Cesaretimiz sarsıyor emekçilerin yüreklerini, cesaretimiz, korkutuyor burjuvaziyi! Bu dövüşkenlik Denizlerin, kolektifimizindir! 1 Mayıs ve 6 Mayıs'ın onuru ve coşkusuyla hepimizi selamlıyor, kızıl yüreklerinizden öpüyoruz..

Daima birlikte...

Yoldaşlarınız...

Gebze Zindanından Leninist Kadın Tutsaklar

DENİZLERİN İDAMLARININ 35. YILINDA GAZİ'DE LENİNİSTLERDEN KORSAN EYLEM

6 Mayıs şafağı tekelci burjuvazi Denizleri idam ederek onların nezdinde devrimi öldürebileceğini zannetti. 6 Mayıs şafağı, burjuvaziye karşı açtıkları savaş bayrağının geride kalan yoldaşlarınca daha da yükseklere taşınacağını bilmenin güveni ve onuruyla yürüdüler cellatların üzerine ve darağacında kendi sehpalarını kendileri tekmelediler. Savaş bayraklarını geride kalan yoldaşlarına bırakarak, son anda dahi burjuvaziyle uzlaşmaz tavırlarını koruyarak, devrime sonuna kadar bağlı kalarak...

Oysa asılan sadece yoldaşların bedeniydi. 6 Mayıs şafağı yoldaşlar idam edildiler ama tıpkı 13 Mart Savaşçıları gibi düşünceleri bugün hala yaşıyor, Leninistler devrimi büyütüyor. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan yoldaşlar halkların yüreğinde ve bilincindedir artık. Onlar Türkiye halklarının gerilla önderleridir ve bugün artık milyonlara mal olmuşlardır.

Leninistler olarak, idam edilişlerinin 35. yılında 6 Mayıs akşamı Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan yoldaşları işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı Gazi Mahallesi'nde korsan bir eylem gerçekleştirerek andık ve Denizlerin yolundan yürüyen partimiz TKEP/Leninist'i selamladık.

Saat 21:00'da "TKEP/L" imzalı pankartımızı açarak Köşe Durağı'na doğru yürüyüşe geçtik. Köşe Durağı'ndan sonra barikatlar kurarak sloganlarımızla birlikte Gazi Karakolu'na doğru yürüyüşe geçtik. Tüm Gazi bizim sloganlarımızla inliyordu; "THKO'dan TKEP/L'ye TKEP/L'den Zafere", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği", "Denizlerin Yolunda TKEP/L Saflarına", "Faşizme Karşı Silah Başına".

Yol boyunca halka yönelik konuşmalar yaparak Gazi Karakolu'na kadar yürüdük. Karakola 200 metre kala faşist devlet güçleri Karakolu korumak için önümüzde dizilmişti. Burada da halka yönelik ajitasyon konuşmaları yaparak, faşist devletin kolluk güçlerini, çanak yalayıcılarını beklemeye başladık. O sırada onlarca genç toplandı çevremize, eylem giderek kitleselleşiyordu. Faşist devletin kolluk güçleri gelmeye cesaret edeme-



diler. Orada uzun bir süre ajitasyon yaparak ve "TKEP/L Burada Faşist Devlet Nerede" şeklinde sloganlar atarak bekledik. Üzerlerine molotof atmamıza, inlerine kadar yaklaşmamıza rağmen korkudan yerlerinden kıpırdamadılar, gelmeye cesaret edemediler. Bizlerde onları çekmek için tekrar Köşe Durağına doğru çevremizde toplanan kitle ile birlikte yürüyüşe geçtik. Köşe Durağı'nda bir kamyon çevirerek MOBESE kame-

rasını ateşe verdik. Faşist devletin kolluk güçleri gelmeye cesaret edemedi. Bunun üzerine halka yönelik ajitasyon konuşmalarımız devam etti. Çevremizde toplanan tüm gençler bizleri alkışlarıyla desteklediler, özellikle MOBESE kamerasını ateşe verdikten sonra birçok kişi eylemimize fiili olarak da katıldı. Daha sonra yollara benzinle TKEP/L yazdık ve ateşe verdik. Yaklaşık 2 saat süren eylemimizi ajitasyon konuşmaları ve "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganımızla sona erdirdik. Eylemden sonra güvenli bir şekilde hiç kayıp vermeden bölgeden geri çekildik.

Hiçbir idam bizi yıldırılmaz. Ne Denizlerin ne de 13 Mart Savaşçıları'nın idam edilmesi bizi yıldırmadı aksine devrime olan inancımızı perçinledi, sınıf kinimizi daha da biletti. Denizlerin yoldaşları olarak onlardan aldığımız savaş bayrağını her geçen daha da büyüterek taşıyoruz, bir gün burjuvazinin tüm burçlarına dikeceğiz.

Gittikleri Gün Sonsuz Dönüşlerinin Adı Oldu Hani Cellat Verdiğin Hüküm Nerede? Her Geçen Gün Adlarını Ve Kavgalarını Daha da Büyütmenin Verdiği Haklı Onurla!

**THKO'DAN TKEP/L'YE TKEP/L'DEN ZAFERE!
DENİZLERİN YOLUNDA TKEP/L SAFLARINA!
YAŞASIN PARTİMİZ TKEP/LENİNİST!
DENİZ YUSUF İNAN SAVAŞA DEVAM!**

Gazi'den Leninistler

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.



ALMANYA'DA 1 MAYIS

Proletaryanın kavga ve enternasyonal dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta, daha önce olduğu gibi bu yıl da Stuttgart'taki eylemlerde yerimizi aldık.

Bu yıl ki eylemlerde reformist sendikalar ile Türkiye ve Kürdistanlı devrimci çevreler arasındaki ayrışmanın öne çıktığı görüldü. DGB (Alman Senikalar Birliği)'nin bu yıl sadece mitingle yetinip yürüyüş yapılmasını engelleme yönündeki çabaları, Türkiye ve Kürdistan'lı çevrelerin yürüyüş yapma yönündeki isteği ve girişimleri ile bozuldu. Polis yürüyüş iznini DGB'ye verirken, Türkiye ve Kürdistanlı devrimci çevreler de, yürüyüş esnasında önden giden ve temsili düzeyde katılan DGB'ye mesafeye koyarak yanıt verdiler.

Stuttgart Marien Platz'dan başlayan eylemde bulunan 2000 kişinin % 90'ı Türkiye ve Kürdistanlı çevrelerden oluşuyordu.

Yürüyüş başladıktan hemen sonra, Alman devletinin polisi iki HÖC'lüyü gözaltına aldı. Bütün Türkiyeli ve Kürdistanlılar olarak iki kişi bırakılana kadar protesto edeceğimizi polise bildirdik. Devrimci grupların kararlılığını gören polis, iki kişiyi serbest bırakmak zorunda kaldı.

Yürüyüş sloganlarla devam ederken, polis bu sefer Abdullah Öcalan posterini taşıdığı gerekçesiyle iki kişiyi daha gözaltına almak istedi. Bu tür provokatif saldırılarla devrimci grupların refleksini ölçmeye çalışan sermaye sınıfı, yine kitlenin sahiplenilen



tavrı yüzünden geri adım atmak zorunda kaldı.

Yürüyüş kortejimizde TKEP/L pankartı ve Almanca "Yaşasın 1 Mayıs" pankartı açtık. Sık sık Türkçe-Kürtçe ve Almanca sloganlar attık

Bir saat süren yürüyüş Schloßplatz'da bitti. Burada DGB tarafından yapılan içki ve standlarla yozlaştırılan 1 Mayıs mitingine Türkiye ve Kürdistanlı çevrelerle ortak davranarak biz de katılmadık.

Ancak burada 1 Mayıs'la ilgili olarak çıkmış olan Parti imzalı bildirimleri dağıttık. Bu yıl kortejimizde Alman ve Filistinli dostlarımızın parti pankartı arkasında yürümeleri bizleri mutlu etti.

Yürüyüşün bittiği yerde tek gündem maddesi İstanbul'daki 1 Mayıs çarpışmalarıydı. Her yerde olduğu gibi bu yıl Almanya'da da tek konuşulan 1 Mayıs ve 1 Mayıs alanındaki eylemdi.

Almanya'dan Leninistler

NOT: Bu haber elimize e-posta yoluyla ulaşmıştır

NURHAKLARDA YAKILAN DEVRİM ATEŞİ HIÇ SÖNMEYECEK



Gelişen büyüyen devrim her zaman bir kahramana, bir öncüye ihtiyaç duyar. Eğer bunu hazır bulmazsa her ayaklanma, her devrim kendi kahramanını ihtiyaç duyduğu öncüyü yaratır. Türkiye ve Kürdistan topraklarında hızla gelişen devrim, 60'lı yılların sonunda THKO'yu yarattı. Nicel olarak az sayıda olmalarına karşın başlattıkları silahlı mücadele ile Türkiye ve Kürdistan'ı kaplayan bir devrim ateşi yaktılar. Bugün Türkiye halkları ve yoldaşları onların yaktıkları bu devrim ateşiyle yürüyorlar.

THKO'nun kurucularından Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşlar, 1971'de faşizme tutsak düşmüşlerdi. Bu THKO'da nicel olarak bir azalmaya neden olsa da verilen savaşın şiddetinde hiç bir eksilme yaratmadı; aksine daha bir kinle, daha bir inatla sıklı her kurşun. Üç yoldaş faşizmin elinde tutsa ve idamla yargılanıyorlardı. İdam edilmelerine kesin olarak bakılıyordu. Bunu önlemek, yoldaşları kurtarmak için bir şeyler yapılmalıydı. Ve THKO kurucularından, Alparlan Özdoğan, Kadir Manga, Sinan Cemgil kırıları tutuşturmaya gitmişlerdi. Yine Türkiye halklarının gerilla önderleri yoldaşlarını, faşizmin elinde tutsak olan üç fidanı kurtarmak, idamlarını engellemek için eylem gerçekleştirmeye karar verdiler ve hemen harekete geçtiler. Hedef, Malatya Kürecik üzerindeki ABD Radar Üs-

sü'ydü. ABD Radar Üssü'nü basarak Denizlerin idamlarını engellemeyi planlıyorlardı. Fakat bir ihbar sonucu eylemi gerçekleştiremeden Nurhak'ta kuşatıldılar. Tarih bir kez daha hükmünü verdi. Devrim tarihine kızıl bir sayfa daha açıldı. Alparlan Özdoğan, Kadir Manga ve Sinan Cemgil yoldaş burada girdikleri çatışmada ölümsüzleştiler.

Ve Nurhaklarda hiç sönmeyecek bir devrim ateşi daha yakılmıştı. Yine tarihin hükmü yerine getirilmiş, devrim büyütülmüştü. Tıpkı onlardan önce ölümsüzleşen yoldaşları gibi, onlar da düşmana yenilmediler, bedenlerini sessizlikte bomba, kararlıkta ateş yaptılar ve devrimin yolunu Türkiye ve Kürdistan halklarına gösterdiler. Onlar ilk silahlı mücadeleyi başlatarak, düşmanla uzlaşmazlık temelinde illegal örgütlenmeyi seçerek devrime yürüdüler. Her biri devrim oldu. Bugün onların yaktığı devrim ateşi yoldaşlarının ellerinde büyüyor. Ve Leninistler yoldaşlarından aldıkları bu devrim ateşini zafere kadar onurla, tıpkı onlar gibi taşıyacak ve zafer günü tüm dünya halklarına devredecekler.□

BAŞARI VE ZAFER UZAK DEĞİLDİR... YETER Kİ İNANILSIN

Tüm Y.E.Mücadele Birliği emekçilerine ve okurlarına merhaba. Diyarbakır Dicle Üniversitesi'nde sözde eğitim(!) gören bir arkadaşımızla bir sohbet gerçekleştirdik ve bunu sizlerle paylaşmak istedik.

Y.E. Mücadele Birliği: Merhaba, bize kendinizden biraz bahseder misin?

Öğrenci: Merhaba ben 21 yaşındayım, Tunceli'liyim. İşçi çocuğuyum. Diyarbakır Dicle Üniversitesi öğrencisiyim.

Y.E. Mücadele Birliği: Size verilmekte olan kapitalist eğitim üzerine düşüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız?

Öğrenci: Egemen sınıfın olduğu bir yerde eğitim-öğretimi sınıflarüstü, tarafsız, eşitlikçiymiş gibi gösteriyorlar. Ama attığımız her adımda bunun sadece bir yalan olduğu suratımıza bir tokat gibi çarpıyor. Çarpık, anti-bilimsel, tek yanlı, ırkçı-şoven, torpile dayalı bir eğitim sistemi mevcut. Egemen sınıfın istediği ses çıkarmayan, geleceğin ücretli emekçi adayları oluşturuluyor. Tabi ki üniversite bittikten sonra, yarış atları gibi bir sonraki sınav engelini aşabilirsiniz!..

Eğitim sistemlerinin, ne kadar bilimsel(!) olduğunu şuradan anlayabilirsiniz. Öğretim üyeleriniz Atatürkçüyseniz sıkı bir Atatürkçü, dinci-gericiyseniz sıkı bir dinci-gerici olmanız dayatılıyor. Tabi bu arada öğretim üyesinin akrabasıysanız ya da eli uzun(!) tanıdığınız mevcutsa bunlara hiç gerek kalmıyor. Ancak bu sayede üniversite engelini aşıp ücretli emekçi adayı olabilirsiniz.

Y.E. Mücadele Birliği: Bir işçi çocuğu olarak ulusal baskının, açlığın, yoksulluğun ve işsizliğin yoğun bir şekilde yaşandığı Diyarbakır'da yaşamayı bize biraz anlatır mısınız?

Öğrenci: Diyarbakır'a gitmeden önce bize verilen düşünce, Kürt halkının hiçbir sorun yokken(!) sorun yarattığı, Türkiye'yi bölmek istediği düşüncesi idi. Ama Diyarbakır'da yaşamaya başlayıp, oradaki emekçi-yoksul halkın yaşam koşullarını, açlığı, işsizliği, devletin ırkçı-şoven baskısını gördükçe; emekçi-yoksul Kürt halkının verdiği tepkinin nedeniz olmadığını, haklı bir tepki olduğunu gördüm ve anladım.

Y.E. Mücadele Birliği: Emekçi Kürt halkının karşı karşıya kaldığı bu sınıfsal ve ulusal saldırılar ve baskılar karşısında tavrı ne olmalıdır sence?

Öğrenci: Öncelikle bu duruma boyun eğmemeleri lazım. Başkaldırmak onların en doğal hakkı. Ama bu başkaldırı, isyan Türkiye işçi sınıfı ve emekçi sınıfıyla birlikte yürütülmeli. 1 yıldır, Leninist politikaları takip ettiğim kadarıyla, Leninistlerin "Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Bir-

liği!" sloganı zemininde hareket edilmeli bence. Ezilen sınıfın, halkların mücadele birliği olmadan işsizliğe, yoksulluğa, açlığa, Kürt halkına yapılan ulusal baskıya karşı yani bunun nedeni olan kapitalist devlete karşı verilen mücadele başarıya ulaşamaz.

Y.E. Mücadele Birliği: Peki Türkiye işçi-emekçileri, ezilen-yoksul Kürt halkının karşı karşıya kaldığı ulusal-sınıfsal saldırılara karşı nasıl bir tavır almalıdır?

Öğrenci: Sonuçta Türkiye işçi ve emekçilerinin yaşadığı işsizliğin, yoksulluğun, açlığın nedeni kapitalist sistemdir. Bu yüzden Türkiye işçi ve emekçileri de ortak düşmana karşı ortak mücadele vermelidir.

Y.E. Mücadele Birliği: İşçi sınıfının kapitalizme karşı birlik, mücadele ve savaş günü olan 1 Mayıs için neler söylemek istersiniz?

Öğrenci: Kapitalizm yok olmaya doğru sürüklendikçe, işçi ve emekçilerin mücadelesini kanlı saldırılarla durdurmaya çalışır. 1 Mayıs'ın hem çıkışı itibarıyla, hem de ülkelerimizdeki 1 Mayıs 1977'deki katliam, bunun göstergelerinden sadece iki örnektir. Kapitalizmin, işçi ve emekçilerin devrim mücadelesine karşı yaptığı bu saldırılar bizleri korkutmamalı. Aksine daha büyük bir çabayla ve kararlılıkla devrim ve sosyalizm ateşini büyütmeliyiz. Bizleri korkutamadıklarının ve devrimci irademizi kıramadıklarının en somut göstergesi, vahşice tüm saldırı ve tehditlere rağmen, Leninistlerin her sene katliamın gerçekleştiği 1 Mayıs Alanı Taksim'e ısrarla ve kararlılıkla çıkması ve devrimci proletaryayı orada temsil etmesidir.

Her yıl 1 Mayıs'ta düşmanın tüm saldırılarına ve tehditlerine; diğer devrimci hareketlerin bugüne kadar yalnız bırakılmasına rağmen 1 Mayıs Alanı Taksim'e çıkan ve bu yıl da çıkacak olan Leninistlere Diyarbakır'dan yürekten selamlarımı gönderiyorum.

Y.E. Mücadele Birliği: Sohbetiniz için teşekkür ederiz. Son olarak Mücadele Birliği emekçilerine, okurlarına, işçi ve emekçilere Diyarbakır'dan söylemek istediğin bir şey var mı?

Öğrenci: Başarı ve zafer uzak değildir. Yeter ki inanılsın ve "Türk ve Kürt Halklarının Mücadele Birliği" temelinde devrim mücadelesi yürütülsün. Sohbet için ben teşekkür ederim. Çalışmalarımızda başarılar.

Yüreğimiz ve Bilincimiz Sizinle... Mücadeleniz Mücademizdir!

Amed'den Bir Y.E.Mücadele Birliği Okuru

Not: Bu röportaj 1 Mayıs'tan önce gerçekleştirilmiştir.

GRUP DENİZE EZGİ'DEN TÜMTİS İŞÇİLERİNE DESTEK

Antep'te sendikaya üye oldukları için işten atılan Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası'na (TÜMTİS) bağlı işçiler Balıklı Parkı'nda açtıkları "İşçi Kıyımına Son, Yasa Dışı Çalışmaya Hayır" pankartının önünde direnişi sürdürüyorlar. Denize Ezgi Müzik Grubu da işçilerin sesine ses katmak için 27 Nisan Cuma günü saat 13:00'te Balıklı Parkı'na, işçilerin yanına giderek türkülerini ve halaylarını onlarla paylaştı. Yaklaşık 1 saat süren dinleti sırasında işçilerin dışında parkta ve park çevresinde bulunan insanların ilgisi görülmeye değerdi.

Denize Ezgi yaptığı konuşmada, "ezilen, sömürülen ve mücadele eden bütün işçilerin ve emekçilerin yanındayız,



mücadeleniz bizim de mücadelemizdir" diyerek her zaman işçi ve emekçilerin yanında olduklarını belirtti. Çeşitli halk türkülerinin ve marşların söylendiği dinleti sırasında işçilerden birinin isteği üzerine Nurhak Türküsünü de işçiler

hep birlikte söyleyerek, işçi sınıfının ölümsüz önderleri olan Sınan'ları, Taylan'ları, Deniz'leri unutmadıklarını gösterdiler.

Halay çekilerek bitirilen dinleti sonrasında bu kez türkülerin ardından sloganlar haykırılarak işçi sınıfının birlikte mücadelesi kulaklara kazınıyordu: "TÜMTİS İşçisi Yalnız Değildir."

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
TÜMTİS İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!**

İŞÇİ SINIFI ÖRGÜTLÜ İSE BİR GÜÇTÜR

Merhaba Y.E.Mücadele Birliği okurları,

Bir işçi arkadaşımızın, kendisinin, eşinin çalıştığı tekstil atölyesine, eşinin emeğinin karşılığını almaya gittiğini, fakat atölye sahipleri tarafından dövülerek atıldığını anlatması üzerine, Gaziosmanpaşa DİK (Devrimci İşçi Komiteleri) olarak hemen bu konuya el attık. İşçi arkadaşla beraber önce eşine gittik. Eşi, tekstilde allerjik rahatsızlık yaşamış ve bütün vücudu kıpkırmızı olmuştu.

Bunun üzerine atölyenin nerede olduğunu öğrenmek için gittiğimizde, atölyenin açık olduğunu gördük ve içeri girdik. Orada, arkadaşımızı darp eden

atölye sahibinin kardeşine Devrimci İşçi Komiteleri'nden geldiğimizi söyleyerek, neden böyle bir saldırı yaptıklarını sorduk. Bize tehditkar bir tavır ile yaklaşan bu adama, gerekli cevabı verdik. Bunun üzerine, orada bulunan bir diğeri, bize komitemizin bizim oraya gelmemizden haberi olup olmadığını ve komitenin bu şekilde işlemlerle mi uğraştığını sordu. Biz de "işçi, emeğinin karşılığını almaya gidiyor ve dayak atılarak işyerinden kovuluyorsa DİK'liler tabi ki işçinin yanında yer alacaktır. İşçinini hakkını arayacaktır" cevabını verdik.

Sonrasında işçi arkadaşımızı darp eden atölye sahibi geldi, bizimle özel görüşmek istedi. İşçi arkadaşı bize karamaya çalıştı ama biz ne olursa olsun ondan, arkadaşımıza gidip özür dilemesini istedik. Yapmış olduğu davranışın yanlış bir davranış olduğunu yinelememiz karşısında, gidip arkadaşımızdan özür diledi ve aynı çirkin olayın bir daha yaşanmayacağı konusunda arkadaşımıza söz verdi. Eşinin alacağının geri kalanını da verdiği tarihte gelip alabileceğini söyledi.

Devrimci İşçi Komiteleri, işçilerin haklarının savunucusudur. Ve en nihayetinde emeğin iktidarı için vardır. Örgütsüz bir arkadaşımızın başından geçen bu olayı sizlerle paylaşmak istedik. Çünkü, bu olay da gösteriyor ki, işçi sınıfı örgütlü ise bir güçtür.

Kendi öz örgütlülüklerimiz olan Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlenelim, iktidar için savaşalım.

**Gaziosmanpaşa
Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)**

KİTLE İMHA İHALESİ

İstanbul'un orta yerinde pimi çekilmiş bir bomba vardı, patladı. Bu patlamanın etkisi dalga dalga çevreye yayılacak, ne kadar yeşil alan, park ve masmavi gökyüzü varsa yutacak. Dahası, emekçi semtlere karşı başlatılan süreklilik avı ve yıkım savaşının da yeni bir döneme girmesi, artık kaçınılmaz.

Boğaziçi köprüsünün Avrupa yakası girişinde bulunan karayollarına ait kamu arazisi 800 milyon dolar gibi rekor bir fiyata Zorlu Holdinge satıldı. Metrekaresi onbin doların üstüne çıkan bu arazinin satışı, kendi çevresinde dalgalar halinde bir sermaye saldırısı için çok güçlü bir işaret fişegi.

Kimileri, İstanbul'da arazilerin bu denli yüksek fiyata satışını, "ne de olsa taşı toprağı altın" sözleriyle haklı çıkarabilir. Oysa, İstanbul'da bir arazinin metrekaresi fiyatının, Londra ve New York gibi uluslararası dev emperyalist tekellerin mali merkezlerini bile geride bırakması, kolay rastlanırdır türden bir acayiplik değil. Aslında, hızla en yükseklere fırlayan böyle fiyatlar, hem ekonomide hem de sınıflar savaşında yüksek ateşli hastalıkların kanıtıdır.

Bu hastalıkların kaynağını göstermeden önce, bir konuyu daha açığa kavuşturalım. Sanılmasın ki Zorlu Holdingin açıkladığı 800 milyon dolar, devlet kasasına akacak...Hayır, böyle bir şey olmayacak. İşbirlikçi tekellerin elinde, böyle bir anda toza toprağa saçacak milyonları yok. Hatta böyle yüksek paralar, pek çok uluslararası tekel-lerde de yok. Olsa bile, onlar kamuya olan borçlarını, kasalarından değil, başka kaynaklardan çıkarırlar. Örneğin geçen sene Türktelekom'u satın alan Oger, ki arkasında zengin Dubai-Kuveyt petrol şeyhleri ve Fransız sermayesiyle Lübnan'ın sahibi Hariri ailesi vardır, devlete olan borcunu önce peşin ödeyeceğini açıkladı, sonra taksitler halinde ödeyeceğini... bu ilk taksitin karşılığını ise, Telekom'un şehir içi konuşmalarına yaptığı zamlardan karşılıyor. Bu zam şirkete, 800 milyon dolar ek kâr getiriyor. Oger, el koyduğu Türk Telekom'un taksitlerini emekçilere ödetiyor. Oger'de yoksa bu para, Zorlu'da hiç yoktur.

Peki ama, Vestel ve Taç-Linens gibi markalara sahip bir sanayi tekeli, boğaz sirtlarındaki bir araziye, neden böylesi fahiş bir fiyat ödesin? Hemen belirtelim, arazi-emlak pazarına böyle gözü

kara dalış, yalnızca Zorlu'ya özgü bir eğilim değil. Açılan yoldan diğer tekeller de geçecekler. Eğer üzerinde, fabrika inşa etmeyecekse, tütün-pamuk ekmeyecekse, böyle bir arazi, bir sanayi tekeli için ne ifade eder? Bir arazi-emlak, kendi başına artı-değer üretmez. Denecek ki, üzerine evler, ofisler inşa edip kira alacak. Ama böylesi "kira" gelirleri, arazinin ve binaların maliyetlerinin 15-20 yıl gibi uzun sürelerde parça parça geri ödenmesinden başka bir anlam ifade etmez. Artı-değer üretimine ve olabildiğince hızlı bir sermaye birikimine odaklanmış bir sanayi tekeli için bu arsanın tek değeri, güzel manzarası olmasa gerek.

Bu derece fahiş fiyatlı bir araziye olan ihtiyacın nedeni, sermaye birikiminin ulaştığı düzeydir. Sermaye birikimi (başka bir ifadeyle, tekellerin büyüklüğü-ölçeği) belli bir düzeyin ötesine geçtiğinde, sanayi tekelleri bu kez yapının ihtiyaç duyduğu nakit artışlarını hızlandırmak için, menkul ve gayri menkul varlıklarını sürekli şişirmek zorunda kalırlar. Tekellerin el altında tuttukları muazzam değerlere sahip araziler, ofisler, hisseler veya bonolar, tekeller arasında dolaşıp duran nakit ve kredi paranın sigortasıdır. Eğer sanayi tekeli elinde yeterli oranda menkul-gayri men-

kul varlık tutmuyorsa, sürekli ihtiyaç duyduğu nakit akışını garanti altına almakta zorlanır. Söz konusu olan, tekellerin büyüklüğü ölçüsünde büyüyen bir nakit miktarıdır ve kapitalist sistem böyle büyük meblağların tam karşılığı ve bir ipotegi olmadan el değiştirmesine izin vermez. Menkul ve gayri menkul varlıklar, sürekli nakit akışının garantisidir. Sistem, bu garantileri yaratmadan işlemez.

Emperyalist ülkelerde tekeller ve bankalar, nakit akışının garantisini olan emlaktan bir spekülasyon aracı yarattı. Son beş yıldır, başta ABD'de, bu emlak fiyatlarının düzenli olarak artışından, (ya da şişirilmesinden), mali sermaye devleri büyük getiriler elde ettiler. Ancak, unutulmamalıdır ki böylesi şişirilen emlak fiyatları, yalnızca bir "nakit bolluğu" dönemlerinde mümkün olabilir. ABD'de emlak fiyatları, son beş yılda dünya ekonomisinde görülen nakit bolluğu sayesinde kocaman bir balon haline geldi ve bu nakit akışının azalmasına yüz tutmasıyla şimdi bu balonlar patlamaya başladı. İşte, Zorlu'nun zirveye taşıdığı emlak piya-

sası, tam da dünyadaki nakit akışının azaldığı bu döneme denk geldi. ABD'yi beş yıl idare eden "saadet zinciri", Türkiye ekonomisinin orta yerinde, her an patlama ihtimali olan ve hızla şişen bir balon olarak belirdi.

Zorlu'nun dudak uçuklatan ihalesi, Mortgage Yasasının yürürlüğe girdiği haftaya denk geldi. Zorlu'nun arazi üzerinde yonca yetiştirmeyeceği, bu yasanın içeriğinden yeterince anlaşılır. Daha önce ele aldığımız için burada tekrar Mortgage Yasasının ayrıntılarına girmeyeceğiz. Şu kadarını söyleyelim: tekellerin nakit akı-

Gecekondu savaşlarında, emekçilerin karşısındaki muhatap, belediyeler değildir, sanayi tekelleri ve bankalardır. Yıkımlarda belediyeler üzerinde baskı oluşturmak, onları oy endişesiyle etkilemeye çalışmak, öylesine boş bir çaba ki, emekçilerin bu gerçeği anlamaları uzun sürmeyecektir. Tekellerin ve bankaların tüm varlıklarına toplum adına el koymadan, bunu yapabilecek bir politik iktidarı zor yoluyla fethetmeden, gecekonducularda yaşayan emekçi halkların barınma hakkı elde edilemez. Geçtiğimiz dönemlerde, gecekondu semtlerinde yükselen barikatlar karşısında geri adım atan sermaye güçleri, şimdi hazırlıklarını tamamladılar. Önümüzde duran gecekondu savaşları yanında, geçen yıllar sadece bir "nabız yoklama" olabilir. Mortgage Yasasıyla hızlı açılan arazi spekülasyonu balonu, şimdi sermaye güçleri on kat, yüz kat bir kararlılıkla gecekondu semtlerinde yıkıma sürükleyecek. Semtlerdeki emekçilerin de aynı kararlılık, ciddiyet ve uyanıklıkla hazırlıklarını hızla tamamlamaları gereklidir.

İstanbul'un orta yerinde pimi çekilmiş bir bomba vardı, patladı. Bu patlamanın etkisi dalga dalga çevreye yayılacak, ne kadar yeşil alan, park ve masmavi gökyüzü varsa yutacak. Dahası, emekçi semtlere karşı başlatılan süreç avı ve yıkım savaşının da yeni bir döneme girmesi, artık kaçınılmaz.

Boğaziçi köprüsünün Avrupa yakası girişinde bulunan karayollarına ait kamu arazisi 800 milyon dolar gibi rekor bir fiyata Zorlu Holdinge satıldı. Metrekaresi onbin doların üstüne çıkan bu arazinin satışı, kendi çevresinde dalgalar halinde bir sermaye saldırısı için çok güçlü bir işaret fişeği.

Kimileri, İstanbul'da arazilerin bu denli yüksek fiyata satışını, "ne de olsa taşı toprağı altın" sözleriyle haklı çıkarabilir. Oysa, İstanbul'da bir arazinin metrekaresi fiyatının, Londra ve New York gibi uluslararası dev emperyalist tekellerin mali merkezlerini bile geride bırakması, kolay rastlanır türden bir acayiplik değil. Aslında, hızla en yükseklere fırlayan böyle fiyatlar, hem ekonomide hem de sınıflar savaşında yüksek ateşli hastalıkların kanıtıdır.

Bu hastalıkların kaynağını göstermeden önce, bir konuyu daha açıklığa kavuşturalım. Sanılmasın ki Zorlu Holdingin açıkladığı 800 milyon dolar, devlet kasasına akacak...Hayır, böyle bir şey olmayacak. İşbirlikçi tekellerin elinde, böyle bir anda toza toprağa saçacak milyonları yok. Hatta böyle yüksek paralar, pek çok uluslararası tekellerde de yok. Olsa bile, onlar kamuya olan borçlarını,

kasalarından değil, başka kaynaklardan çıkartırlar. Örneğin geçen sene Türktelekom'u satın alan Oger, ki arkasında zengin Dubai-Kuveyt petrol şeyhleri ve Fransız sermayesiyle Lübnan'ın sahibi Hariri ailesi vardır, devlete olan borcunu önce peşin ödeyeceğini açıkladı, sonra taksitler halinde ödeyeceğini... bu ilk taksitin karşılığını ise, Telekom'un şehir içi konuşmalarına yaptığı zamlardan karşılıyor. Bu zam şirkete, 800 milyon dolar ek kâr getiriyor. Oger'de yoksa bu para, Zorlu'da hiç yoktur.

Peki ama, Vestel ve Taç-Linens gibi markalara sahip bir sanayi tekeli, boğaz sırtlarındaki bir araziye, neden böylesi fahiş bir fiyat ödesin? Hemen belirtelim, arazi-emlak pazarına böyle gözü kara dalış, yalnızca Zorlu'ya özgü bir eğilim değil. Açılan yoldan diğer tekeller de geçecekler. Eğer üzerinde, fabrika inşa etmeyecekse, tütün-pamuk ekmeyecekse, böyle bir arazi, bir sanayi tekeli için ne ifade eder? Bir arazi-emlak, kendi başına artı-değer üretmez. Denecek ki, üzerine evler, ofisler inşa edip kira alacak. Ama böylesi "kira" gelirleri, arazinin ve binaların maliyetlerinin 15-20 yıl gibi uzun sürelerde parça parça geri ödenmesinden başka bir anlam ifade etmez. Artı-değer üretimine ve olabildiğince hızlı bir sermaye birikimine odaklanmış bir sanayi tekeli için bu arsının tek değeri, güzel manzarası olmasa gerek.

Bu derece fahiş fiyatlı bir araziye olan ihtiyacın nedeni, ser-

"Asıl Amacımızı ve Tarihsel Görevimizi Unutmamalıyız"

Merhaba dostlar,

Ben bir tekstil işçisiyim. Geçenlerde elime geçen bir sendikannın işçi kurulutayı bildirisini okudum ve bir değerlendirmesini yapıp sizlerle paylaşmak istedim. Bildiride toplumsal barışı bozmak isteyenleri görmemiz, toplumsal gerginlikleri ve şiddeti azaltmanın, toplumsal barış isteminin demokrasiyi güçlendireceğinden söz ediliyor. Bu sözler, hiçbir işçinin istemi olmamalı. Çünkü "toplumsal barışı bozmak" derken hangi barıştan söz ettiklerini anlamış değilim; toplumun sınıflara bölündüğü bir yerde toplumsal barıştan söz edilemez. Ayrıca toplumsal barış istemi biz devrimci işçiler için ters bir söylemdir. Toplumsal barış demek burjuvaziyle uzlaşmak demek ve bu bizi tarihi görevimizden uzaklaştırır. "Toplumsal gerginlikleri ve şiddeti azaltmak" da doğru değil diy düşünüyorum. Hele hele burjuvazi tüm işçi ve emekçilere "topyekün bir savaş" başlatmışken.

Sendikalar işçinin işveren karşısında bazı haklar elde etmesini ekonomik anlamda mücadelesini sağlamak, işçilere sınıf bilincini vermek ve bu yolda eğitmek için vardır. Ancak biz işçilerin asıl amacımız ve tarihi görevimizi unutmamamız gerekir. Bu da Kapitalizmi yıkıp sosyalizmi kurmaktır. Bunun için de devrimci işçi komitelerinde örgütlü bir mücadele vermemiz şarttır.

DİK'TE ÖRGÜTLEN DEVRİM İÇİN SAVAŞ

İzmir'den Leninist Bir İşçi

EĞİTİM EMEKÇİLERİ EYLEMDE

Devletin emekçilere yönelik hak gaspları devam ediyor. Son çıkan Ek Ders Genelgesi ile, bu zincire yeni bir halka daha eklendi.

Eğitim emekçileri olarak, 25 Nisan Çarşamba günü, genelgeyi protesto etmek için eylemdeydik.

Çarşamba sabahı, sevk olarak iş bıraktık. Öğle saatlerinde yaklaşık 5 bin emekçi, Sultanahmet Meydanı'nda bir araya geldik. Buradan, İl Millî Eğitim Müdürlüğü'ne doğru yürüyüşe geçtik.

Yürüyüş boyunca sık sık "Ek Ders Genelgesi Geri Çekilsin", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı. Yürüyüş, İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde sona erdi.

Ardı arkası kesilmeyen bütün bu saldırılar, emekçi düşmanı devlet ve onun koruduğu sermaye düzenine son verilmedikçe, emekçilerin kurtuluş yüzü göremeyeceğini bize bir defa daha gösteriyor.

Emekçi Öğretmenler



AYNI GÜNEŞİN ALTINDA AYNI DERECEDEN ISINMAK UMUDUYLA...

Mücadele Birliği emekçilerine ve okurlarına Merhaba...

Sizlerle 3 sağlık emekçisi (hemşire) aday arkadaşlarımızla yaptığımız sohbeti paylaşmak istiyoruz.

Y.E. Mücadele Birliği: Merhaba arkadaşlar hoşgeldiniz. Bize kendinizden bahsedebilir misiniz?

Deniz Hemşire: 20 yaşındayım, işçi emeklisi bir ailenin çocuğuyum hemşirelik bölümünde okuyorum.

Eylem Hemşire: Ben de hemşirelik bölümünde okuyorum, 21 yaşındayım. Babam, aile geçimimizi sağlamak için şu an yurt dışında işçilik yapıyor.

Bahar Hemşire: Benim babam da Türkiye koşullarının dayatmasıyla yurt dışında işçilik yapıyor. Ben de hemşirelik bölümünde okuyorum. Yaşım 21.

Y.E. Mücadele Birliği: Arkadaşlar bugünkü eğitim-öğretim üzerine düşüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız?

Deniz Hemşire: Ben üniversite öğrencisi olarak geldiğim yerden geriye baktığım zaman, bugünkü eğitimi yetersiz buluyorum. Öğrenciler ezberle yönlendiriliyor, verilen eğitim bilimsel değil. Verilen eğitimin eksikliğinden dolayı öğrenciler, üniversitenin kapılarını açabilmek için dershanelere yöneliyor ya da yönlendiriliyorlar. Parası olan gidiyor, parası olmayan da kendi başına bir şeyler yapmaya çalışıyor. Gerçekten çalışan istediği bölüme giremezken parası olan paranın gücünü konuşarak istediği bölüme gidiyor. Yani parayı veren düdüğü çalıyor. Bunlar da yetmezmiş gibi bazı öğretim üyeleri ırkçı davranışlar sergiliyor. Bazı arkadaşlar Alevi ya da sol görüşlü olduğu için farklı muamele görüyorlar ve okuldan soğutulmaya, uzaklaştırılmaya çalışıyorlar. Bu öğrencilerin mezun olmaması için ellerinden geleni yapıyorlar. Yani ticari işlerle yürüyen bir eğitim sisteminde ayakta durmaya çalışıyoruz. Bütün bunları birleştirdiğimiz zaman ben ve bir çok arkadaşım gelecek kaygısı yaşıyoruz.

Eylem Hemşire: Acınası bir eğitim sistemimiz var ne yazık ki! Yıllar boyu yağmur çamur demeden, kimi yırtık ayakkabısıyla, kimi düğmesiz gömleğiyle, kimi de üstünde giyecek bir ceketi olmaksızın okula gitmeye çalışıyor. O kadar emeğin karşılığını bir gün alacak umuduyla. Ne yazık ki iş imkanları hiçbir zaman kapımız da hazır durmuyor! OKS, ÖSS ve KPSS gibi bir kaç saatlik sınavları geçmek mümkün değilmiş gibi, öğrenciler dershaneye yönlendiriliyor. Hatta dershaneler üniversiteyle lise arasında ara bir sınıf olmuş gibi. Peki dershaneye gitme gücü olmayanlara ne demeli? Ya iş bulup hem okuyup hem çalışacak ya da ailesi

sofrasında bulunan “2 tabak yemeğinden” biraz daha kısıp çocuğunu dershanelere gönderecek. Yine maddi sıkıntılar ve yine işçi-emekçi aileleri! Mağdurlar belli ve bir parça et koparabilmek için hazır

bekleyen “AKBABALAR” belli!!!

Keşke kimi gençlerimiz biraz daha bilinçlense, keşke insanların zamanını çalan ve tamamen boş birer beyin yaratma çabasında olanların ekmeğine yağ süren şu TV programlarını izlemek yerine onları bu koşullarda yaşamaya mahkum edenlere inat daha çok kitap okusalar ve bir gün dimdik karşılarında durup hesap soracak kadar bilinçlenseler!

Bahar Hemşire: Çarpık bir eğitim sistemi. Liselerdeki fırsat eşitsizliği, gençliği dershanelere yönlendiriyor. Amaç iyi bir eğitim değil, kapitalizmin çarkına para taşımak. Bugün 2 milyarın altında dersane yok, parası olmayana üniversite kapıları kapanıyor. 3 saatlik sınava geleceği sığdırmak akıldışı ve komik. Bu da gençliğin toplumsal çöküşünü getiriyor. Ama, liselerde üniversitelerde, bu çarpık eğitim sisteminin karşı çıkan gençler de var. Başlı başına gençliğin yanında geleceğini savunan, boyun eğmeyen bir gençlik var.

Y.E. Mücadele Birliği: Okuduğunuz hemşirelik bölümünde 3 gün teorik, 2 gün staj (!) adı altında pratik eğitim alıyorsunuz. Bizlerle, staj (!) adı altında aldığımız pratik eğitimi yaparken karşılaştığımız ve yaşadığımız olaylara dair gözlemlerinizi paylaşır mısınız? İsterseniz bu soruya tek tek değil, ortak bir cevap alalım arkadaşlar.

Deniz, Eylem, Bahar Hemşire: Öncelikle çalışma koşullarımız çok ağır, zor şartlar altında çalışırken, bizlerin de insan olduğumuzun unutulmamasını istiyoruz. Öğlen yemeği verilmiyor. Hastaları tedavi etmeye çalışırken, kimi insanlar “hizmetçisiniz ve yapmak zorundasınız” diyor. Staj adı altında ekonomik, insani sömürüye maruz kalıyoruz. Ayrıca, bayan olmanın sıkıntılarını da yaşıyoruz. Bazen kimi erkek hastalar bazen de kimi erkek personel tarafından taciz ediliyoruz.

Bizlere anlatılan hastaneyle, çalıştığımız hastaneler arasında çok fark var. Uygulama alanlarına çıktığımız zaman aldığımız teorik eğitimin havada kaldığını görüyoruz.

Hemşire sayımız yetersiz, bir hemşire yeri geldiğinde gece nöbetinde 60-80 hastaya bakıyor. Sağlık ticarete dökmüş durumda. Kimi hastane personeli, döner sermayeden çok para alacak diye gerekli olan malzemeyi kısıyorlar. Eldivenler yetersiz, temizlik malzemesi yetersiz. Hasta sara nöbeti geçiriyor, müdahale için gerekli olan eldivenler yok. Mesela çocuk hastanesinde bir yatakta 2-3 çocuk yatıyor. Bunun sonucunda iyileşme umuduyla gelen hastalar, başka

bir hastalığa kapılıp, başka bir tedavi servisine sevk ediliyor. Bronşit tanısıyla yatan çocuk hastalar, dizanteri ya da tifoya yakalanıyor.

Acil servise gelen hastalar, yaşam ve ölüm arasındaki ince çizgideyken insan hayatı hiçe sayılarak, ölmek üzere olan hastanın parasının ya da sağlık güvencesinin olup olmadığı soruluyor. Bunlar yoksa, insanlar ölüme terk ediliyor. Geçenlerde, beyin kanaması geçiren hasta, maddi durumu olmadığı için başka hastaneye gönderildi ve büyük ihtimalle öldü!...

Hastanede iki tip bina var. Bir binada, farklı farklı hastalıkları olan hastalar bir serviste tedavi görüyor. Odalar 6 kişilik, sağlık malzemesi eksik yada yok, kötü muameleye maruz kalan hastalar... Bu bina parası olmayan hastalara ait.

Diğer binada bir gecesi 120 YTL olan odalar var. Bu odalar tek kişilik, plazma ekran bilgisayar, 72 ekran tv, faks cihazı, banyo-tuvalet özel, anlayacağımız son derece lüks odalar. Tatile gelmiş gibi lüks odalarda hizmet görüyorlar. Hasta yatağı olmasa, odayı Sabancının çalışma odası sanırsınız. Burda da nasıl parası olan okuyorsa, parası olan sağlık hizmeti görüyor. Sermayenin hakim olduğu, her şeyin paraya dayalı olduğu bir ülkede yaşadığımızı görüyoruz.

Bu iki tip bina tıpkı "gökdelenlerin arkasına saklanılmış gecekondular gibi"

Y.E. Mücadele Birliği: Peki arkadaşlar, sizler birer sağlık emekçisi aday olarak size göre sağlık sistemi nasıl olmalı, bu soruya da ortak cevap alalım.

Deniz, Eylem, Bahar Hemşire: Özellikle sağlık sisteminin düzeltilebilmesi için kapitalist sistemin ortadan kaldırılması

gerekir. Çünkü eğitim, sağlık vb. kurumlar kapitalist sisteme hizmet ettiğinden dolayı, kapitalist sistem ortadan kaldırılmadıkça bu kurumların düzeltilmesi mümkün değildir. Sağlık sistemine gelince, sağlıkta ticari kaygı-gelir kaynağı beklentisi olmamalı. Tamamen insana hizmet amacı güdülmeli. İnsanı temel alan bir sağlık sisteminde acil servislerde hastaların sağlık güvencesi olup olmadığına bakılmaksızın hastaya müdahale edilmeli, gözünü para hırsı bürümüş doktorların cüzdanlarını daha fazla şişirmek için özel muayene, özel hastaneler kapatılmalı. Herkes aynı koşullarda ve eşit temellerde sağlık hizmeti görmeli, bilgisizlikten yada şartların yetersizliğinden yanlış tanıların konulmadığı, tedavilerin ekonomik yetersizlikten dolayı kesilmediği bir sağlık sistemi olmalı.

Biz sağlık emekçilerinin de birer insan olduğu unutulmadan, dana insancıl muamele görebileceğimiz, çocuklarımızı kendimizin yetiştirebileceği kadar zaman, kendi sağlığımızdan olmadan bize ihtiyaç duyan insanların sağlığına hizmet edebileceğimiz uygun çalışma koşulları olmalı.

Acil servislerde can pazarlığının yapılmadığı, sınıf ayrımı yapmaksızın, herkesin eşit haklara sahip olduğu, insana insan gibi davranıldığı ve insanların ölüme terk edilmediği bir sağlık sistemini yaşama geçirmek umuduyla...

Y.E. Mücadele Birliği: Arkadaşlar bize zaman ayırdığımız ve düşüncelerinizi paylaştığımız için yürekten teşekkür ederiz. Tekrar görüşmek umuduyla...

Deniz, Bahar, Eylem Hemşire: Aynı güneşin altında, aynı derecede ısınmak umuduyla....

Antep'ten Leninistler

ANTEP'TE ESNAF VE ŞOFÖRLERE POLİS SALDIRISI

İşsizlik ve yoksulluk Antep'te çığ gibi büyüyor. Yoksul kesimlerde biriken öfkenin başta adli olaylar olmak üzere çeşitli şekillerde patladığı şehirde bu sefer de vesile yol sorunu oldu.

Şehir merkezinden Düztepe Mahallesi'ne çıkan Özdemirbey Caddesi'nin çift şeritten tek şeride düşürülmesi cadde esnafı, otobüs ve dolmuş şoförleri tarafından tepkiyle karşılandı. Daha önce Karşıyaka bölgesinde polisle çatışmaya varan yol isyanı bu kez de Özdemirbey Caddesi'nde gerçekleşti. 12 Nisan Perşembe günü caddenin trafiğe kapatıldığı noktada esnafın toplanmasıyla başlayan eylemde çevik kuvvet ve terörle mücadele polisleri hazır bulundu.

Polisin tüm ikna etme ve engelleme çabalarına rağmen eylemciler caddeyi işgal ederek trafiği kestiler. Otobüs ve dolmuş şoförleri de kontak kapatarak eyleme destek verdiler. Taşıt giremez levhasını da kıran eylemcilere karşı polis saldırıya geçti. Onlarca insanın katıldığı eylemde saldırı sonucu birçok kişi yaralandı ve eylemciler dağıtıldı.

Bu eylemden de görülüyor ki koşullar yoksul kesimleri her geçen gün daha çok devrim saflarına itiyor. Bunun gibi eylemlerle bundan sonra da daha sık karşılaşacağımız kesin. Devrimci hareketin yapması gereken ise irili ufaklı öfke patlamalarını örgütlü bir hale getirmek ve doğru yöne kanalize etmektir. Nesnel koşullarımızın devrimci olduğunu hemen hemen her gün meydana gelen olaylar gösteriyor. Bunu sadece görmek istemeyen politik körler göremez.

EMEĞİN İKTİDARI İÇİN MÜCADELE BİRLİĞİ'NE

Antep Mücadele Birliği Platformu

DÜNYADA 1 MAYIS





Halkların Bilincinde Ve Yüreğinde

KAZANILAN ZAFER



ZAFERİ İŞÇİ SINIFIYLA KAZANDIK!

İstiklal Caddesi

Taksim Meydanı

İstiklal Caddesi

